

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Stub, Ambrosius.

Samlede Digte.

5. Udgave /

København : forlagt af G. E. C. Gad, 1879

144 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

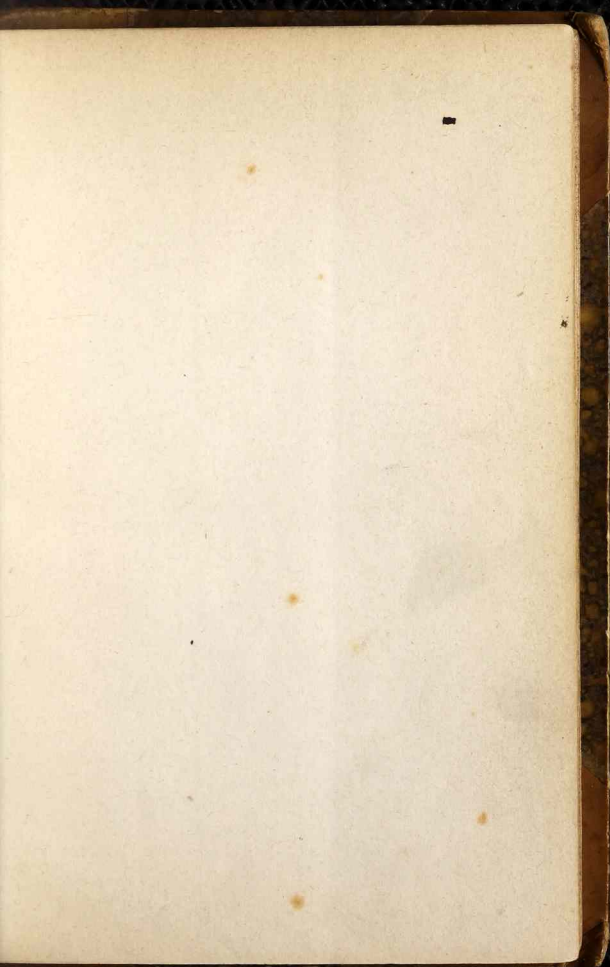

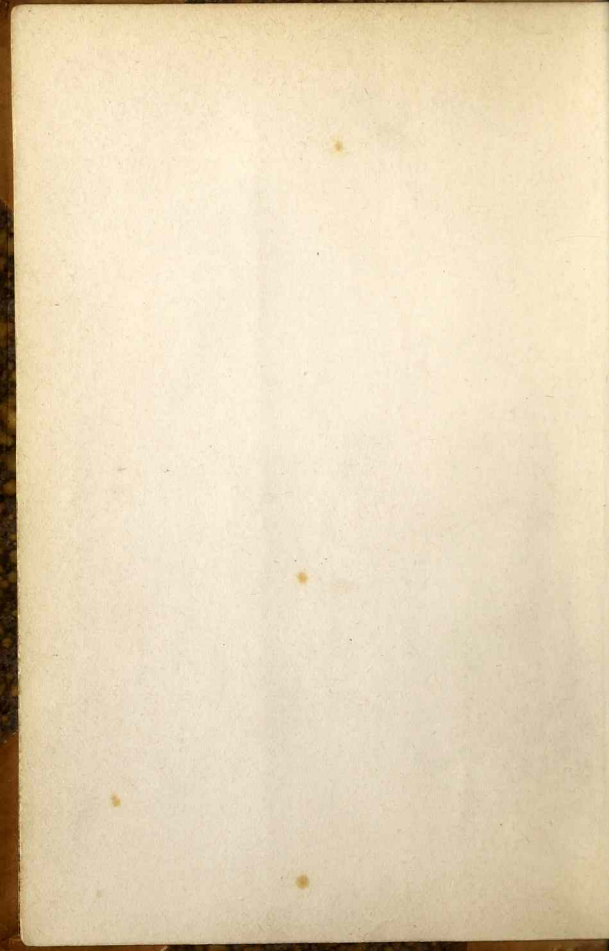
54 - 42

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023571405

SAMLEDE DIGTE

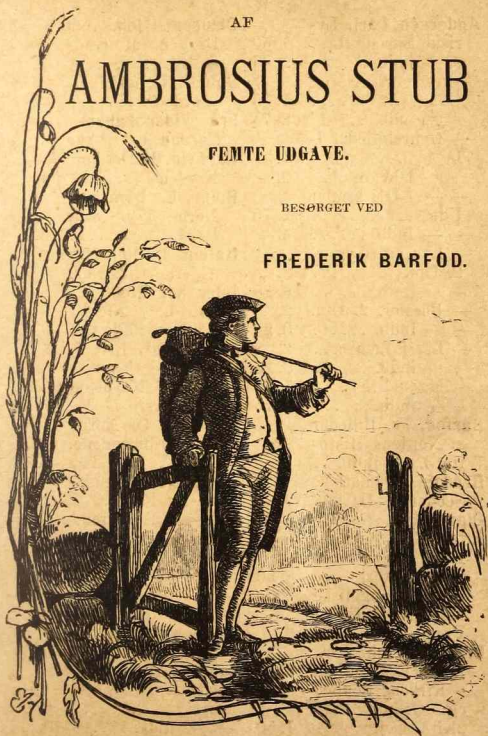
AF

AMBROSIUS STUB

FEMTE UDGAVE.

BESØRGET VED

FREDERIK BARFOD.

FORLAGT AF G. E. C. GAD.

G. E. C. GADS FORLAG.

	Kr. Ø.		Kr. Ø.
Andersen, Carl. Ly-		Clausen, Joh. om	
riske Smaadigte..	1. 50	Brugen af Guds	
— — indb.	2. 35	Ord	1. "
— ved Arno og		Dahl, H. Dansk Hjel-	
Ganges.....	1. 75	peordbog.....	10. "
— — indb.	2. 75	Fra Videnskabens	
— Genrebilleder I-		Verden. 1-3 Række à 4.	"
IV	à 1. "	Hartwig, G. Det høje	
— — I-IV, indb. .	à 2. "	Norden	4. "
— — I-III, samlet		Holm, E. Danmark-	
Udg.	2. 75	Norge 1791-1807.	
— — indb.	4. "	I—II.....	14. "
— Lys og Skygge.		Italien. En Rejse fra	
2. Opl.	2. "	Alperne til Ætna.	36. "
— — indb.	3. 25	Julen hos Elise. ...	2. "
— Poesier. 2. Opl.	2. "	Koch, L. Nicolai	
— — indb.	3. 25	Edinger Balle ...	3. "
— Liv i Lænker..	2. "	Königsfeldt, J. P. F.	
— — indb.	3. 25	Historisk Calender	2. "
— Massudith.....	1. 50	Lanfrey, P. Napoleon	
— — indb.	2. 75	den Første I—V.	17. 50
Barfod, Fr. Billeder		Lehmann, O. Norge	
af Nordens Histo-		og Nordmændene.	
rie 3. 00 indb. ..	4. 50	2. Opl.....	2. 50
Bredahl, Dramatiske		Lund, Axelline. Skiz-	
Scener I—III....	3. "	zer fra Rom.....	2. "
Clausen, H. N. Op-		Lütken, F. En aldrende	
tegnelser om mit		Faders sidste Ord	" 50
Levneds og min		Marlitt, E. Tante	
Tids Historie....	8. 50	Cordula	3. 50
— det evangeliske		— — indb.	4. 75
Kirkelivs Nutid og		— — Baronesse	
Fremtid	6. "	Mainau	4. "
Clausen, Joh. Dr.,		— — indb.	5. 25
Lov og Evangelium	2. 50	Munch, A. Konge-	
— Kirkens Eenhed		datterens Brude-	
og Grundtvigs		fart	6. "
„Kirkespejl“	1. 50	— — indb.	10. "

SAMLEDE DIGTE

AF

AMBROSIUS STUB,

FEMTE UDGAVE,

BESÖRGET VED

FREDERIK BARFOD.

KØBENHÄVN.

FORLAGT AF G. E. C. GAD.

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1879.

AMBROSIUS STUB.

I Haven voxer Æbletræet smukt,
Men der maa Solskin til at skabe Frugt.
I Skyggen her dit Blomster Duft os gav;
— Men Ingen saae dig; du kun fandt en Grav.

(„Vignetter til danske Digtere“, 1832.)

H. C. Andersen.

I den lille landsby Gummerup, Køng sogn, to mile østen for Assens, ved landevejen mellem Assens og Fåborg, boede skrædderen Kristoffer Pedersen Stub og hans hustru Kristense Ibsdatter. De havde d. 17. maj 1705 det fjerde og sidste barn til dåben i Køng kirke, båret af jomfru Marie Dortea Charisius fra Søholm, en datter af afdøde justitsråd Ambrosius Charisius til Palstrup. Det var sagtens født et par dage tidligere, og i dåben fik det navnet **Ambrosius Stub**. Men dette barn blev Danmarks første (tidligste) lyriker.

Ambr. Stub sad allerede i våren 1718 i Odense latinskoles 3die klasse; sagtens er han da kommen i skolen et par år tidligere. Fra den gik han 1724 over i gymnasiet og fra dette 1725 til Københavns universitet. Han blev altså student, og, at han efter tidens lejlighed var en meget dygtig student, have vi vidnesbyrd nok om. Men netop i de samme dage døde først den Stockfleth, som havde været gift med hans gudmoder, så hans egen ældste, velhavende broder og dernæst hans moder; og det er vel ikke usandsynligt, at det kan have været disse dødsfald, der have gjort ham det umuligt at fortsætte studeringerne. Nogen embedseksamen fik han aldrig.

Om de nærmest følgende år af hans liv savne vi sikker underretning. Den meste tid har han sagtens tilbragt i Fyn, dog finde vi ham også (ved 1733) i

København. Sit livsophold har han vistnok allerede dengang erhvervet sig dels som »skriverkarl«, dels ved undervisning i de almindelige skolekundskaber og musik. — Det hedder om ham, at han var »en ganske egen fyr, men et pokkers godt hoved«; at han var »en ejendommelig personlighed, der vakte en vis opmærksomhed ved sin selvstændighed, sin uafhængighed af sædvaner og forestillinger, men som derhos indgød agtelse både ved sin karakter og sine ævner«; og vi have let ved at tænke os ham som en livlig og vittig selskabsbroder, skönt hans lystighed dog var parret med kristelig alvår og dybde. Vi vilde derfor også uden tvivl gøre ham storlig uret, hvis vi mente, at han var drikfældig. Fra Ribe have vi vidnesbyrd, der synes at godtgøre os det modsatte. Selv siger han:

„Min skæbne spillede så snedig med min lykke,
fordi jeg fandt mig ej i nogles agt og nykke;
for sildig blev jeg klog af tidens skuespil,
hvor verden föjer den, der gör, hvad verden vil.“

Den 17. oktb. 1735 ægtede han i Værninge Mette Katrine Schousboe fra Langsted, der i nogle få års ægteskab fødte ham (i det mindste) först en datter, så et par sønner, men derpaa døde; og med hans korte husliv var det slut. Men hvor og under hvilke forholde han har ført dette husliv, vide vi kun lidet om. Det er vel endog et spørgsmål, om der kan være Tale om noget længere egentligt husliv; ti det synes næsten, at han har måttet lade sin kone sidde i Odense, mens han selv tjænte brødet andensteds. — 1738 finde vi ham på Ærø, vistnok som huslærer. Om han så var en föje stund på Langeland, inden vi 1740 møde ham på Tåsinge, er atter usikkert. At han både her og der har hjulpet præsterne med at prædike, synes en del vissere. — 1741 synes han at have opholdt sig, på Brahesholm, og, at han boede der i desb. 1743, er aldeles sikkert. Måske har han da först hjulpet sin svigerinde, der nu atter var bleven enke

(efter forpagter Hans Giislef), med at ordne og styre hendes sager; og efter hendes død (septb. 1743) har han saa vel haft et eller andet hværv der, som skriver eller noget sådant for stiftamtmand Stockfleth, Men imidlertid (16. febr. 1743) fik han, med byens »bedre folk« som faddere, en søn døbt i St. Knuds kirke i Odense, og næste år (21. febr. 1744) fik han, (den samme?) søn jordet sammesteds. 1747 (eller 1748?) boede han (eller hans kone? hans børn?) hos kromand Kyhn i et baghus til det nuværende nr. 3 i Klaregade i Odense (hjørnet af St. Annegade).

Men senest 1749 finde vi ham hos oberstløjtnant Nils Juel på Tåsinge, en dygtig og virksom herre, om hvem der endnu lever en mængde sagn, af hvilke der fræmlyser en næsten overtroisk ærbødighed for hans mange ævner, blandet med rædsel for hans lunefuldhed, hans våldsomhed og store ugudelighed. Hos ham er det vist, at Stub var »skriverkarl«. Men sagnet tilføjer end videre, at »Stub var også et slags bibliotekar hos Juel, der glædede sig ved hans digte, i hvilke han havde vundet et slags hævd på at sige sin herre, hvad denne ellers ikke tålte at høre«. (Også i Ribe ved man at fortælle om Stubs bidende indfald.) »Men sandheden blev dog tilsidst Juel for alvårlig, og især havde et vist digt krænket ham således, at han besluttede at fri sig for den besværlige forfatter, skönt han ikke havde mod til at gå alt for åbenlyst til værks dermed; så megen magt havde digteren over ham. Men én dag var der fremmede, og, medens de sad til bords, sendte han Stub op i bogsamlingen, som for at hente en eller anden bog. Her blev han greben af et par forklædte karle, som uden videre førte ham med alle hans ejendele i en båd til Fyn«. Det var i sommeren 1752.

Endnu samme år kom han til Ribe, uden at vi kunne oprede tråden, som førte ham did. Han var syg og dårlig, og synes i længere tid at have været det; selv taler han om »fire svagheds år« og tilføjer (1756);

„Omsider slap mit liv som bjærget vrag i havn,
og al min rigdom blev et skolemesternavn.“

I Ribe tilbragte han sine seks sidste år, agtet for sine kundskaber og sin karakter. Åtte af byens mest agtede familier (rektoren, et par præster, kontrolløren, postmesteren, apotekeren, en rådmand og en købmand) fik ham til at undervise sine børn (en tid sejsten) for »kammer, lys, ild, kost og løn«, men hele tiden måtte både han og de kæmpe med byens skoleholdere, som mente, at han greb ind i deres næring. Og lønnen, han fik, var ikke rigeligere, end at han efter længere tids sygdom døde »i den dybeste armød« 15. juli 1758. Skönt »de, som bare ham til jorden, så vel som jordspåkastelse havde han haft gratis«, kunde dog hans efterladenskaber kun betale den mindste del af hans anmeldte gæld, der udgjorde 42 rd. 5 mk. 10 sk. Af konrektor Montagne havde han blandt andet i ti gange lånt 1 rd. 5 mk. 6 sk.

Uden tvivl har sangen strømmet let og som af sig selv fra denne rigt begavede natur, hvem digtningen hverken var et studium, et arbejde eller en næringsvej, men snart en trang og snart en leg. På »øjeblikkets børn« har han dog næppe gemt, men ladet dem trøstigt flagre, hvorhen de vilde. Derfor udkom der først tretten år efter hans død en lille samling af hans digte, senere et par andre, men alle lige skødesløse og slette. Den aller største del af hans digte er sikkert gået under. Den ældre Molbech var den første, der nogenlunde ydede hans digtning retfærdighed. Nu har den yngre Molbech tegnet ham selv lige så fint som smukt i skuespillet »Ambrosius.«

Frederik Barfod.

Gudelige Arier.

1. Tanker for an i en Psalme-Bog.

Her slaaer ieg ald min Sorg reent hen i Veyr og Vind,
Og morer med min Sang mit misfornöyet Sind;
Her svinger Hiertet sig ved Aandens Vinger op
Fra Bochims Græde-Dal til Thabors Glæde-Top;
Min Siæl, saa öv din Röst! din Fryd skal blive stor,
Naar Gud vil höre dig en Gang i Engle-Chor.

2. Tanker over 1. Cor. II, 2.

Jeg agter mig ikke at viide noget etc.

Hvad regner Naturens Ransagere op,
Hvortil skal jeg viide hver Ting i Naturen:
Fra stolteste Ceder paa Libanons Top
Til Isop, som viser sig ydmyg ved Muren;

Fra brölende Löve paa vildene Mark
 Til tiende Muldvarp, der mættes i Jorden;
 Fra Örnen i Höyden, den flygtig Monarc,
 Til Fugle af nedrig og flagrende Orden;
 Fra Havets den stoere vandsprudende Hval
 Til mindste utallige Fiske, som vrimle;
 Fra Jordens den raae og usigtbar Metal
 Til Stiernernes Guld paa Guds hellige Himle.
 Hvad siger du Tale-Konst, Daarligheds Tolk!
 Hvortil skal jeg viide de Fabler, du förer?
 Du prædiker Lögne for Vantroens Folk,
 Du veed kuns at kildre de klöende Örer.
 Hvad har vel dit selvkloge Paafund for Fynd?
 Du lærer Fornuften de selvgiorte Dyder.
 Men hvad der ey kommer af Troen, er Synd;
 Saa föder din Lærdom de klygtige Lyder.
 Bort kiödelig Viisdom, bort prægtige Ord!
 Jeg fölger en salig Eenfoldigheds Regler:
 Det eene, jeg Synder vil viide paa Jord,
 Er Guds og min egen korsfæstede Mægler.

3. Aria over I. Mos. III, 6-24.

Mel. Söde Jesu, ald min tragten etc.

För din hellig Lyst blev syndig
 Ved en frugtbegierlig Tand,
 Prægtig Adam! ach hvor yndig,
 Ach hvor herlig var din Stand!

Da dit Sæde
Var i Glæde
Til din blide Skabers Priis
Da du, lydig,
Viis og dydig,
Var Monarch i Paradiis.

Men du lod dig dog forvilde
Til at staae din Gud imod,
Til at falde og forspilde
Alt din Herligheds Klenod;
Höyheds Tanke
Bröd den Skranke
Om det Træ, som Gud forböd;
Ach, du spiiste!
Vi forliiste
Livet, der du aad din Död.

Adam faldt og vi tillige;
Her fik Slangen vundet Spil.
Edens Have, Ærens Rige
Luktes for os alle til.
Himlens Vrede,
Helveds Heede
Gnistred af en ævig Ild;
Men Gud være
Ævig Ære!
Han bar Medynk, han blev mild.

4. Opreysning i Christo.

Aria.

Höye Gud! vor Fald desværre
 Giorde dig, vor naadig Herre, naadig Herre,
 Naadig Herre, vreed;
 Men hvor har du kunnet böye
 Til vor Fald dit Medynks Öye, Medynks Öye,
 Medynks Öye need?
 Fader! du est kiærlig,
 Ja din Sandhed herlig
 I Sönnen, som
 Slog Sathan om,
 Der Tidens Fylde kom.

Löftet efter Bogens Rolde
 Voldt, at Helveds Hær maae holde ::
 Hær maae holde Trop;
 För vi skulde döe saa ilde,
 Brast i Gud en Livsens Kilde ::
 Livsens Kilde op;
 Naaden midt i Nöden
 Stoed os bie mod Döden;
 Den Gud, der saae,
 Hvordan vi laae,
 Han lod os ey forgaae.

5. Aria.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

Bedrövet Verdens Glæde!

Saa pak dig flux paa Dör;
Mig lyster nu at græde,
For Lysten stak mig för.

Min Jesu blodig Möye,
Hans Angest, Nöd og Död
Staaer malet for mit Öye,
Og legger det i Blöd.

Jeg løb jo selv til Helved
Fra Paradiis, men see,
Min Jesus laae og skiælved
I sit Gethsemane.
Jeg tændte selv Guds Vrede,
Mens Pinens evig Glöd
Kom Jesum til at sveede
I Striden med sin Död.

O see, hvor taus han kunde,
I min den tabte Sag,
Fordöye falske Munde
Og uforskyldte Slag!
Hans Ansigts Glands og Ære
Leed Spyt og Spot og Spee,
Idet han vilde tære
Og taale ald min Vee.

O see, han blev jo bunden
Saa haart med stærke Baand!
Endskiönt der ey blev funden
Misgierning i hans Haand.
Jeg seer min egen Strikke,
Hvori han förtes om,
Fordi jeg skulde ikke
Staae bunden for Guds Dom.

O see, han lod hudflette
Sin heele hellig Krop,
At Blodet kunde tvette
Mig reen fra Taae til Top!
Jeg stormed til Guds Throne,
Min Straf stod Jesus ud;
Han bar min Hovmods Krone,
Min Haanheds Purpur Klud.

O see, hvor slog hans Hierte
Paa Korset i hans Bryst!
O! see hans Död og Smerte
For ald min Synd og Lyst!
Bedrövet Verdens Glæde!
Saa pak dig flux paa Dör;
Her lyster mig at græde,
For Lysten stak mig för.

6. Christi förste Ord paa Korset.

Luc. XXIII. 34. Fader! forlad dem; thi de viide ikke,
hvad de giöre!

I hvad min Talsmand leed,
Saa blev han ikke vreed:
Han var sin Haders Ven
Midt i Korsfæstelsen;
Hvad var hans Forbön söd
Kort för hans bitter Död!

Hvor kiærlig kom han nu
Misdædere ihu;
O Fader! var hans Ord,
Forlad dem dette Mord;
De viide ikke, hvad
De giöre mig af Had.

Hævngiærrig Verdens Folk!
Kast Ondskabs giftig Dolk!
Slæng Vreden, løb derfra,
Løb hid til Golgatha!
Lær her en Kiærlighed,
Som Verden aldrig veed.

Prænt selv, Immanuel!
Din Forbøn i min Siæl;
Forfølger Verden mig,
Jeg efterfølger Dig,
I det ieg er forhadet,
I det ieg er forladt.

7. Christi andet Ord paa Korset.

Joh. XIX, 26. Kvinde! See, det er din Søn.

Var Jesus end paa Korset bragt,
Al Straffens Tyngsel underlagt,
Hans Moder laae ham dog paa Hierte:
Just een, der var ham meget kiær,
Blev sat til Tröst i hendes Smerte;
Han tog sig hende an, ja tog sig hende nær.

Skiönt Jesus lider ikke meer,
Han har dog Deel i, hvad der skeer
Hans egne her fortrængte Lemmer;
De seer hans Forsorg hver for sig;
Thi, naar dem Nöden haardest klemmer,
Maae tit en ubekiendt dog hielpe kiendelig.

Jeg er, som fremmed allesteds,
Med Jesu Forsorg vel tilfreds;

Lad Satan bröle, Verden true,
 Jeg leer af begges Rov og Ran;
 I Döden tör min Siæl ey grue;
 Thi Jesus tog sig den paa Korset evig an.

8. Christi tredie Ord paa Korset.

Luc. XXIII, 43. I Dag skal du være med mig i Paradiis.

En Röver og til Paradiis?
 Vil nok en Pharisæer sige,
 Som gör sig selv og andre viis,
 Han har ey Lyde eller Lige.
 Fordömte Hyklerie; fordöm kun, hvem du vil,
 Her siges Himlen dog en omvendt Synder til.

En Röver kom til Paradiis!
 Saa kan ald Verden see og vide,
 At Aarsag til en Siels Forliis
 Er ey paa Guds og Jesu Side.
 Ney, Naadens Lys staaer tændt, til Livets Lys er slukt,
 Og til vor Döds Minut er Himlen aldrig lukt.

En Röver kom til Paradiis,
 Skiönt omvendt ganske kort för Döden;
 Men Synder! hvo har gjort dig viis,
 At Bedring er da först fornöden?
 Du kan jo döe ret strax, du selv maa svare: Ja;
 Om Döden fandt dig nu i Synden död, hvad da?

En Röver kom til Paradiis;
 Saa blev den vigtig Sag bemærket,
 At Troe i Döden vinder Priis,
 Ja Enden, Enden kroner Verket.

Du Helgen, agt ey haant om nogen Synders Siel,
 Thi du har vel begyndt, men han kan ende vel.

Jeg vandrer da til Paradiis!
 Hos dig, min Jesu! vil jeg være;
 Men falder jeg paa Verdens Iis,
 O reis, o leed mig til din Ære!

Jeg følger dine Spor, og denne Rövers Troe;
 Min Frelser! frels min Siel fra Sathans Röver-Kloe!

9. Christi fjerde Ord paa Korset.

Matth. XXVII, 46. Min Gud, min Gud! hvorfor haver
 du forladt mig.

O høye Raab, hvis lige aldrig hörtes!
 Bliv rørt derved, du fölesløse Jord;
 Thi Himlen selv, Gud selv i Himlen rörtes,
 Da Gud og Mand bröd ud i disse Ord:
 Min Gud! min Gud! hvi har du (i din Vrede)
 Forladt mig nu i Helveds grusom Heede?

Ald Verdens Synd gik Jesus her i möde,
Ald Syndens Straf blev nu paa Jesum lagt,
Ald Straffens Vee betog ham, för han döde,
Ja, evig Död blev her af Livet smagt;
Han eene leed, hvad alle burde liide,
En Guddoms Hevn, ald Helveds Qval og Qvide.

Saa dyrebar blev Sielenes Gienlösning,
Det var ey nok med Jesu Blod og Sved,
Det var ey nok med Jesu Blods Udösning,
Ney, Jesu Siel fandt meest, at Gud var vreed.
Hans Guddoms Magt unddrog sig fra hans Smerte,
Saa Vredens Ild fik smeltet Siel og Hierte.

Har Jesus raabt i snart fortvivlet Vaade,
O Synder, kom da dette Raab i hu!
Foragt ey meer den dyrekiöbte Naade,
Da Naadens Tid er dog et bare Nu.
Hvad got vil du af Jesu Raab vel haabe,
Den Stund din Synd kan op til Himlen raabe?

Du bange Siel maa ey fortvivlet beve,
Döv Syndens Raab med Jesu höye Röst!
Han led forladt, du skal antagen leve;
Hans Angest er i Liv og Död din Tröst.
Dit sidste Suk i Kraft af Jesu Raaben
Skal naae din Gud, og finde Himlen aaben.

10. Christi femte Ord paa Korset.

Joh. XIX, 28. Mig tørster.

Kan Törstens Brand fortörre den,
 Der maa fortrællet sveede;
 Kan Livets Vædsker tørres hen
 Hos Arbeidsmand i Heede;
 Kan Saft og Kraft forsvinde slet,
 Naar Blodet en forsager;
 Saa har og Jesus fristet det,
 Hvorefter Törsten plager,

Han trælledede i vores Sted,
 Vor Synd var ham en Möye,
 Ja Heeden, som han svedte ved,
 Piinagtig at fordöye.
 Hans Blod forløb ved Sveden först,
 Ved Pidsk og Nagler siden;
 Fortörstet Jesu! O, din Törst
 Har ikke været liden.

Ney! af en större ingen veed;
 Thi just din Död bekræfter,
 Det var vor dyre Salighed,
 Du dog har törstet efter.
 Du tæredes af Længsels Brand,
 Til Livsens Flod blev vunden,
 Hos os i Huulen uden Vand,
 Hvor hver en Sjæl laae bunden.

Naar nu engang min kolde Mund
 Ey meer skal nyde Vædske,
 Naar ingen Saft i sidste Stund
 Min törre Siæl kan lædske;
 O Livsens Kilde, skiænk da mig
 Den Tröst, din Törst betyder,
 Saa vederqvæges jeg af dig,
 Hvor Glæden evig flyder.

II. Christi siette Ord paa Korset.

Joh. XIX, 30 Det er fuldkommet.

De Prophetiers lange Regning,
 De mange Skyggers mørke Tegning
 Og hvad för Tiden var bevidst
 Om Jesu Liv fra först til sidst,
 Alt det var klart til Punct og Prikke,
 Da Ædiken blev rakt Messias til at drikke.

Vel stod ham end een Skaal tilbage,
 Den Dödens Skaal han skulde smage;
 Men den var just et Honning-Maal
 Paa Bunden af den suure Skaal.
 Nu skulde heele Verden lære:
 Det var fuldkommet alt, hvad surt han skulde tære.

Min Jesus! Du, der var i Nöden
 Fuldkommen lydig indtil Döden,
 Du har begyndt, fuldend min Troe,
 O, giv min Siæl fuldkommen Roe,
 Ja reen Frimodighed i Dommen!
 Saa gör din Lidelse min Herlighed fuldkommen.

12. Christi syvende Ord paa Korset.

Luc. XXIII, 46. Fader! jeg vil befale min Aand i dine Hænder.

Lyksalig endte dog min Frelser sine Dage,
 Sit Lives Kors, sit Korses Plage;
 Hans Sjæl er löst af alle haarde Baand;
 Hans Röst var himmelhøy og söd för Livets Ende;
 Han raabte: Fader! o min Aand
 Vil jeg levere dig i Hænde.

Hör til, du Levende, som har din Död i Hælen,
 Lær her at döe og frelse Sielen,
 Som blev saa suurt og dyrt löst ind ved Jesu Blod;
 Sov hen med Jesu Ord i Hiertet og i Munden;
 Den Siæl, Gud tager selv imod,
 Har Döden evig overvunden.

Mit Liv i Nöd og Död, min Jesu! du, der döde!
 Hielp mig at gaee min Död i möde,

Og give Gud min Siel ved dine egne Ord!
 Faaer da mit faldne Maal ey fört dem ud for Smerte,
 Saa er mit sidste Suk paa Jord
 Din Röstes Echo i Guds Hierte.

13. Opreysning i Christo.

Aria.

Mel. Naar skal da min Tid faae Ende.

O du dybe Fald og Vaade!
 O du dyre bundlös Naade!
 Mennisket, som bröd Guds Bud,
 Blev forligt med Gud ved Gud;
 Thi han har med eget Blod
 Giort vor Sag i Christo god.

Usle Verden! lær at kiende
 Kierlighed foruden Ende;
 Usle Verden! kom og mærk
 Den uskabte Viisdoms Verk:
 Mennisket ved Gud og Mand
 Reises af sin faldne Stand.

Een uskyldig vilde liide
 Alles evig Qval og Qvide,
 Jesus, Jesus eene var
 I Guds Vredes Persekar,
 Da en reen Försoning flöd
 Af hans kraftig Blod og Död.

Sög, du Syndeklemte Hierte!
 Lindring af hans heele Smerte,
 Sög hans Vunder, hvor du faaer
 Lægedom ved hvert et Saar;
 Sög i ham din Fred, din Roe
 Ved en ret bodfærdig Troe.

Sikkre Siel! hvor tör du nöle
 I din Synds forfulnet Söle!
 Vil du i hiin Svovel Söe
 Evig qvæles, aldrig döe?
 Jesus frelser dig derfra,
 Naar du söger Golgatha.

14. Aria over 1. Cor. VII, 31.

Denne Verdens Skikkelse forgaaer.

Mel. Alle Menschen müssen sterben etc.

Ach! hvi har jeg dog saalænge
 Elsket Verdens Skum og Skarn?
 Ach! hvi har jeg villet hænge
 Ved dends Bryster som et Barn?
 Al dends Honning maa jeg kalde
 Ret en ram og giftig Galde;
 Ach! hvo vil da, som et Barn,
 Elske Verdens Skum og Skarn.

Er der nogen mindste Nytte
 Ved en Mynt, her stables op?
 Ved en hykkelsk Ære-Stytte
 For en Guds forgaaen Krop?
 Ved en Lyst, som gör kun kilder,
 Og den kaade Siæl forvilder?
 Nei! hvo vil da, som et Barn,
 Elske Verdens Skum og Skarn.

Far da vel, du Guld, som veier
 Mangen Siæl i Helved ned!
 Den er ene rig, der eyer
 Jesum sig til Salighed;
 Thi han skal til Slutning klæde
 Tiidens Pialter af med Glæde.
 Tænk da, gierrig Verdens Barn:
 Verdens Guld er Skum og Skarn.

Far da vel, du falske Ære,
 Som dog föder evig Spot!
 Jeg forlanger ey at være
 Paa dit stolte Bierg og Slot:
 Den gör vel, der veed at stige
 I Foragt til Himlens Rige.
 Tænk da, modig Verdens Barn!
 Verdens Roes er Skum og Skarn.

Far da vel, bedrövet Glæde,
 Som bedaared för mit Bryst!
 Hvo vil evig, evig græde
 For en syndig Times Lyst!

Hisset glemmes ald min Qvide,
 Skiönt jeg her maae meget lide.
 Tænk da, kræsne Verdens Barn!
 Verdens Lyst er Skum og Skarn.

Gud! stadfæst mig i det Gode,
 Hielp mig ved din Tröst og Tugt,
 At jeg som din egen Pode
 Voxer, blomstres og bær Frugt!
 Lad mig Verden stedse hade,
 Holde den for Skarn og Skade!
 Plant en fast og fyrig Lyst
 Til din Himmel i mit Bryst!

15. Aria.

Vel an, endskiönt jeg skal
 Ved Trængsel uden Tal
 Igiennem Verden med et taaligt Sind,
 Jeg seer dog Jesu Spoer
 Til Himlen lagt mig for;
 Jeg gaaer i det til Himlen og derind;
 Er Stien end trang,
 Besværlig og lang,
 Besat, belagt med Torn og Steen,
 Dog veed jeg, min Foed
 Faaer Hvile og Boed
 For ald sin Möye, Bræk og Meen.

Vel an, jeg fatter Moed!
 Thi Enden bliver god:-
 Min Frelser lever, jeg skal leve med;
 Jeg öyner med min Troe
 Hiin megen stille Roe;
 Der er han, og har alt bereed mig Sted.
 Jeg skynder mig frem
 Til Herligheds Hiem,
 Som har sin Tryghed trindt omkring;
 Lad Verden forgaae,
 Jeg stræber at naae
 I Gud og Jesu alle Ting.

16. Aria.

Op af Synden,
 Op af Dynden,
 Snart her op, du Adams Barn!
 Du er veltet
 Nok og æltet
 Ned i Ondskabs dybe Skarn,
 Ey, hvi ligger du og sover!
 Kom din skidne Siæl ihu;
 Naadens Floed den löber over;
 Reys dig, skynd dig, vask dig nu.

Tiden svinder,
 Tiden rinder,

Tiden flyver hastig bort,
 Tag dig vare
 I din Fare,
 Da din Time er saa kort.
 O! du faaer jo ey at vide,
 Hvor din Död kand staae paa luur;
 Tænk paa Evighed i tide,
 Om den ey skal blive suur.

Hold dig færdig,
 Reen og værdig
 Til din stoere Bryllups-Fest;
 Til at være
 Der i Ære
 Jesu Brud og Himmel-Giæst!
 Gud han böd dig; stræb at træde
 Pyntet frem ved Bön og Boed;
 Tvæt da strax dit smittet Klæde
 Hvidt i Lammets röde Blod.

17. Aria.

Jesu Kørs kand eene blive
 Det, jeg søger her i Live : :
 Her i Live til;
 Ellers er jeg reent bedaaret,
 Ellers har jeg reent forlaaret : :
 Reent forlaaret Spil.

Jesu, ræk mig Haanden,
 At jeg faaer ved Aanden
 Korsfæst hver Lyst,
 Jeg för har kyst,
 Og lagt ved dette Bryst.

Jesu Död kand eene falde
 Liflig for mig i hver Galde :|:
 I hver Galde-Drik;
 Kom end Döden, o! jeg vidste,
 At dens Brod blev brudt i sidste :|:
 Brudt i sidste Stik.
 Jesu! lad mig findes
 Död fra Synd, og mindes
 Din bittre Nöd,
 Der gör min Död
 Livsalig, kjær og söd.

18. Aria over Esa. I, 18.

Kommer dog saa, og lader os gaae i Rette med Hverandre,
 siger Herren; dersom eders Synder end vare som Purpur,
 da skal de dog blive Snee-Hvide.

Ach, hörer Himlens Ord,
 I Syndere paa Jord!
 Gud kalder os for Retten,
 Men til Forliig i Tretten;
 Vort Liv vi selv forbröd;
 Men han vil ey vor Död.

Han har en Siæl saa kiær,
 Dens Jammer gaaer ham nær;
 Han dömmet: den skal leve,
 Som sees bodfærdig bæve;
 Strax er hver Synde-Plæt
 Sneehvid for Naadens Ret.

O reene Gud! jeg veed,
 Min Söle er dig leed;
 Til Synden löb jeg modig,
 Der gleed, der laae jeg blodig,
 Ja blev fra Top til Fod
 Besudlet i mit Blod.

Jeg har forsyndet mig
 Mod Himlen og mod dig;
 Jeg ligger her bedrövet
 Og angerfuld i Stövet,
 For jeg, som var dit Barn,
 Blev sligt et blodigt Skarn.

O Fader, jeg foer vild!
 Lad Dommen blive mild!
 Jeg lægger kun for Dagen
 Min Talsmands Död i Sagen;
 Lad Dommen blive god,
 Og skreven med hans Blod.

Hans Blod, hans Verdskylds Fynd
 Kan reense af ald Synd;

Det Toe-Sted, jeg har funden,
 Er, hvor hans Blod er runden;
 Ach, tvæt min Purpur-Ham
 Sneehviid i dette Dam!

Ledsag mig snuble-frie
 Paa Himlens reene Stie,
 Ledsag mig, til jeg qvæder
 I lange hvide Klæder;
 Saa er du evig bliid,
 Jeg evig reen og hviid.

19. Aria over Act. IV, 12.

Der er ikke Frelse i nogen anden etc.

Eya, hvor Synden trykker!
 Mit Hierte gaaer i Stykker;
 Samvittighed, din Fiil,
 Den skiærper Dödens Piil.
 Eya, hvor Siælen gruer!
 Guds Vredes Torden truer;
 Her lugter af en Brand,
 Som slukkes ey med Vand.
 Kan ingen Höy og Huule
 For Guddoms Öye skjule?
 Kan Almagts Arm dog naae,
 Hvor langt jeg end vil gaac?
 Hvor skal, hvor skal jeg hen:
 Hvor er en mægtig Ven?

Herfra til Verdens Ende
 Er ingen Ven og Frende,
 Ja ingen Broder skabt,
 Som er jo fød fortabt.
 Vi arme Børn maae sige:
 Vor Fædre-Arv er lige
 I Giæld, i Synd, i Nöd,
 I Fængsel, Straf og Död.
 En Siæls Forløsning veyer
 Langt meer, end Verden eyer:
 Her kiöbes ingen frie
 Ved timelig Værdie;
 Ney det, der giörer klart,
 Er evig dyrebart.

O uskatterlig Naade!
 Her möder i min Vaade
 Saa dyrebar en Floed
 Af en Forsoners Bloed!
 Jeg tör ey længer leede
 Om Frelsning fra Guds Vrede;
 See, Jesu Blod og Död
 Har lædsket Vredens Glöd;
 I ham er Hielp af Nöden,
 I ham er Tröst mod Döden,
 I ham er Livets Veld,
 I ham er Seyers Held,
 I ham er Siælens Fred,
 I ham er Salighed.

Gienløser uden liige
I ald Naturens Riige!
Du leed, du svedte nok
For heele Verdens Flok.
O! giv mig Deel, blant dine,
I Frugten af din Pine!
Giv Tröst, giv Haab og Troe,
Guds Fred og Sielens Roe!
Min Tilflugt i min Qvide
Er da din aabne Side;
Der har jeg Ledske-Saft,
Der har jeg Liv og Kraft,
Og, har jeg Liv i dig,
Saa har jeg Himmerig.

20. Aria over Act. IV, 12.

Der er ey noget andet Navn under Himmelen, som er givet etc.

Et varigt Vel er dog engang at finde,
Hvo hielper da min arme Siæl i Stand!
Den søger ey, hvad dette Rum har inde,
Det Blandings-Gods af Ild, Jord, Luft og Vand.
Naturens alt i alt er intet værd at nævne
Mod Saligheds Værdi og Naadens rige Evne.

Er Salighed da bare Naade, Naade?

Bör Adams Börn döe Döden een og hver?
Kan Mennisker da hielpe eller baade,

Der af sig selv ey kommer Livet nær?
Ney, under Himlen er et eene Navn befunden,
Hvori en Troende kand see sin Nöd forsvunden.

Ved Jesu Navn forlades alle Synder,
Ved Jesu Navn udslettes Gielden reent,
Ved Jesu Navn kom jeg blandt dem, Gud ynder,
Ved Jesu Navn er intet mig formeent;
Det er ved Jesu Navn, min Bön af Gud skal höres;
Det er i Jesu Navn, min Siel skal saliggiöres.

Du Naadens Aand! Guds Finger! kom at skrive,
Skriv Jesu Navn dybt i min Siæl og Bryst,
Lad Jesu Navn der udslettet blive,
Til Hiertet selv af Dödens Haand er kryst;
Lad mig her værdelig mit Navn af Christo bære,
Og faae ved Jesu Navn nyt Navn i evig Ære.

21. Aria over I. Joh. II, 1.

Vi have en Talsmand hos Faderen, Jesum Christum
den retfærdige.

Giv Sag og Sögsmaal, naar du vil,
Min frie og frelste Siæls Misunder,
Siig sandt, siig lögn, tag fra, læg til,
Brug Renker, som jeg ey udgrunder,

Bliv Vidne om hver Ting, du veed,
 Mit heele Livs Medviderinde,
 Regn op, hvor tit min Foed den gleeed,
 Og hvad du har i friske Minde.

Jeg stævnes da til Sinai,
 Men Gud skee Lov! jeg skal ey møde;
 Jeg blev fra Strengheds Ret kiøbt frie
 Paa Golgatha, da Jesus døde;
 Der vendtes Rettens Blad omkring,
 Der fik min Sag en anden Tone;
 Thi Zion blev mit Værne-Ting,
 Og Ober-Ret blev Naadens Throne.

Fordømte Aand! möd her og skiælv,
 Giv Lyd, giv tabt, i det du hører,
 Det er din Hoved-Knuser selv,
 Som der min Sag saa herlig fører!
 Spar kuns Beskyldnings Piile-Skud,
 Du kan mig ey et Haar beskade,
 Mig dömmes een forsonet Gud,
 Vil ey fordømme, men forlade.

Samvittighed! du möder vel,
 Du er saa upartisk et Vidne;
 Du vidner da med Ret og Skiæl,
 At mine Födder bleve skidne,
 At mine Feil de ere fleer
 End Sand i Strand og Grand i Solen;
 Men veed du ellers noget meer,
 O, dölge det ey for Naade-Stolen!

Min Talsmand klarer ald min Skyld;
 Var end ald Verdens Synder mine,
 Saa lægtes dog min Synde-Byld
 Ved Kraften af hans Saar og Pine;
 Hans Blod har talt saa vel for mig,
 Den Tid hans Hoved blev nedböyet,
 At jeg kan vinde Himmerig
 Ved ham, der taler nu ophöyet.

22. Jesu Samtale med Sielen.

Aria.

Jesus.

Vel dig, din Sag er god,
 Min Venneste, min Due!
 Du tör kun tröstig sue
 Fortröstning af mit Blod.
 Vel dig, din Sag er god! ::
 Nu kan du salig skattes,
 Fordi dig intet fattes
 Af Overflödighed,
 Som Sielen glædes ved:
 Den falder af mit Hierte,
 Og lindrer ald din Smerte,
 Der faaer du freidigt Mod. —
 Vel dig, din Sag er god!

Sielen.

Vel mig, min Sag er god,
 Min uskatteerlig Broder!
 Nu skal ey Helveds Floder
 Betage mig mit Mod,
 Fordi min Sag er god. ∴
 Du har ifört mig Klæder,
 I hvilke jeg nu træder
 Frimodig hen for Gud
 Som din gienløste Brud.
 Retferdighed og Styrke,
 Din Fader ret at dyrke,
 Mig skienkes i dit Blod. —
 Vel mig, min Sag er god!

Jesus.

Vel dig, din Sag er god!
 Din Troe nu triumferer:
 Hvad Verden höyt skatterer,
 Det træder du med Foed;
 Vel dig, din Sag er god! ∴
 Det bedste, som jeg ynder,
 Er, at du stedse skynder
 Dig hen til mine Saar,
 Og der nye Naade faaer.
 Ja, om dig Synder plager,
 See til kuns, at du tager
 Din Tilflugt til mit Blod. —
 Vel dig, din Sag er god!

Sielen.

Vel mig, min Sag er god!
 Din blodig Purpur Kaabe,
 Den giör, at jeg kan raabe
 Af Fryd i Hierte Rod:
 Vel mig, min Sag er god! ::
 Vil Synd for Dom mig stevne,
 Vil du dig dog ey hevne;
 Dit Blod det bliver ved
 At tale til min Fred;
 Det giör, at ingen Smitte
 Er paa min Siel at hitte;
 Gud giver Kraft og Mod. —
 Vel mig, min Sag er god!

Jesus.

Vel dig, din Sag er god!
 Du skal velsignet blive,
 Min Aand den skal dig drive,
 Og styre selv din Fod;
 Vel dig, din Sag er god! ::
 Jeg vil dig stedse drage,
 Forsörge og ledsage;
 Troe mig evindelig,
 Jeg aldrig sviger dig.
 Jeg selv din Troe fuldender;
 Du staaer i mine Hænder
 Optegnet med mit Blod. —
 Vel dig, din Sag er god!

Sielen.

Vel mig, min Sag er god!
 Min Vey gaaer til Guds Riige,
 Lad Verden kun bekriige
 Og være mig imod, —
 Nok, at min Sag er god! ::
 Du, Jesus, maae selv raade,
 Jeg bliver ved din Naade,
 Du skal ledsage mig
 Hen ind i Himmerig.
 Ja, Gud skee Tak og Ære!
 Der skal jeg evig være,
 Og synge med frit Mod:
 Vel mig, min Sag er god!

23. Aria over Luc. II, 29.

Herre! nu lader du din Tjener fare i Fred.

Seer jeg Naadens Frelsermand,
 Kan jeg selv min Frelser kiende;
 Seer jeg ham i Livets Land,
 Seer jeg Troens Maal og Ende.

O! hvad seer jeg efter meer?
 Hvad er her at vente efter?
 Ach, hvi løses ey mit Leer,
 Som ved Siælens Vinger hæfter!

Livets Herre! lös min Aand,
 Riv den ud af Dödens Snare!
 See, der er den i din Haand,
 Bedre kan den aldrig fare.

24. Aria.

Jeg er fornöyet med min Gud,
 Han hjælper mig af Nöden ud,
 Naar ieg kun frygter ret ham, som ieg bör.
 Dermed det gamle Fröe ieg distillere tör,
 Som Verden paa min Vey vil ströe;
 Det skal idel Sukker blive,
 Naar kun Gud vil Himlen give;
 Derpaa, Hierte, brist og döe!

25. Aria over Psalm. 42, 6.

Hvorfor bedröver du dig, min Siæl, etc.

Seer det end for dig dunkelt ud,
 Naar Trængsel dig tilsendes,
 Dig meenes intet Ondt af Gud,
 Det Veir kan hastig vendes.
 Naar Glædens Skin
 Skal bryde ind,

I rette Tid af Naade
Dig hielper Gud
Af Nöden ud;
Det blier tilsidst din Baade.

26. Aria over Psalm. LXXIII, 25.

Og lige ved dig haver jeg ikke Lyst til noget paa Jorden.

Jeg seer dit Kunstverk, store Gud,
Du est alviis, almægtig,
Al Verden blev jo ved dit Bud
Af intet viid og prægtig;
Men dette store Alt
I Omkreds og Gestalt
Er dog i Sielens Öye slet
Mod dig, som eene skabte det.

Jeg seer det vidt udtrakte Rum,
Den cirklet Himmel-Bue,
Dens Lamper uden Tal og Sum
I ubegreben Lue;
Mit Syn forlystes nok
Ved deilig Stjerne-Flok;
Men Sielen venter sikkerlig
Sin Himmel-Glans og Soel i dig.

Jeg seer en Jord, en grundfæst Bold
 I dette store Runde,
 Fyldt op med Forraad tusind Fold
 For alle Liv og Munde;
 Din Rundhed gav mig meer,
 End jeg fornöden seer;
 Men var al Jorden skabt for mig,
 Jeg var dog arm foruden dig.

O kiere Gud, din Aand, dit Ord
 Er her mit Liv i Live;
 Men hvad er Himmel eller Jord,
 Naar jeg hos dig kan blive?
 Min Længsel, Lyst og Agt
 Er op fra Verdens Pragt.
 Lad Verden have sit for sig,
 O lad mig bare have dig.

27. Livet som en Seylads.

Aria.

Hvad vindes ved Verdens vidtløftige Hav?
 O, tusinde Farer i skummende Trav!
 Man veed kun to Havne,
 Bekiendte af Navne,
 Den eene vor Vugge, den anden vor Grav.

Fra Vuggen til Graven maa krydses omkring
 Blant Haabets og Frygtens de stridige Ting:

Snart vippe vi oppe

Paa Bølgernes Toppe,

Snart nærmes vi Grunden i flyvende Spring.

Her fristes Ustadigheds Ebbe og Floed,

Een Vagt er saa ond, som en anden er god;

Hver Time i Glasset,

Hver Streg paa Compasset

Forandrer, forhøyer, fornedrer vort Mod.

Saa hidser en Medbör det nedrige Sind,

Ja puster i Hiertet Dumdristighed ind;

Vil Farten kun föye

Vor Attraae og Öye,

Strax blæses vi op af en ønskelig Vind.

Saa slipper Kleinmodighed Roeret i hast,

Naar Forstavnen dukker for Bølgernes Kast;

Naar Vindene suse,

Og Vandene bruse,

Saa skrækkes vi strax for en knagende Mast.

Dit Forsyn, o Fader, det förer os hiem,

Det styrer saa sikkert, hvor Söen er slem;

Vor Gisning kan feile,

Hvor vi end vil seyle, (rejle)

Selv stavner vi meere tilbage end frem.

28. Aria.

Saa sortnes vort Levnets den bliideste Dag,
Naar Solen har skinnet os efter Behag;
 Forfarenhed maaler
 De blinkende Straaler,
Men finder i Enden kun idel Bedrag.
Saa sortnes vort Levnets den bliideste Dag.

Saa krympes vor Siæl for den kildrende Lyst,
Naar Hiertet forbander, hvad Læber har kyst,
 Naar Øyet maae græde
 Just over den Glæde,
Vi suer af Verdens forföriske Bryst.
Saa krympes vor Siæl for den kildrende Lyst.

Saa stikker vort Beenrad og Hovedet ud
Igiennem den fineste Kostbarheds Klud;
 Lad Prægtighed braske
 Paa levende Aske,
För Ormen faaer boret vor sminkede Hud.
Saa stikker vort Beenrad dog Hovedet ud.

29. Aria.

Uforsagt, hvordan min Lykke
End i Verden blive maae,
Det er dog et Mester-Stykke,
Som jeg daglig pønser paa.
Naar jeg kuns i Naaden staaer,
Uforsagt, i hvor det gaaer.

Uforsagt, naar andre tvivler
Paa Guds Forsyns Naade, glad
Jeg i Haabet altid hviler,
Uden Haab i Haab: Og hvad!
Naar jeg kuns i Naaden staaer,
Uforsagt, i hvor det gaaer.

Uforsagt, naar andre plager
Med Bekymring deres Sind;
Naar jeg kuns min Gud behager,
Gaaer jeg roelig ud og ind.
Naar jeg kuns i Naaden staaer,
Uforsagt, i hvor det gaaer.

Uforsagt, naar andre sukker
Under deres trange Kaar,
Jeg paa Herrens Naade pukker,
Resten sørger jeg ey for.
Naar jeg kuns i Naaden staaer,
Uforsagt, i hvor det gaaer.

Uforsagt, naar andre skrekkes,
 Frygte for den onde Dag,
 Ved Guds Naade jeg bedekkes,
 Ham befaler jeg min Sag.
 Naar jeg kuns i Naaden staaer,
 Uforsagt, i hvor det gaaer.

Uforsagt, naar andre gruer
 For at döe, jeg gruer ey;
 Jeg min Krone hisset skuer:
 Skulde jeg da grue? Ney!
 Naar jeg kuns i Naaden staaer,
 Uforsagt, i hvor det gaaer.

Söde Gud, lad mig din Naade
 Altid have her! — du maae
 Gierne for min Lykke raade,
 Naar det vel mig Hist maae gaae.
 Naar jeg kuns i Naaden staaer,
 Uforsagt, i hvor det gaaer.

30. Aria.

Mel. I forenede Gemytter.

Vore Dage
 Löbe fage
 Som en Piil i Luften frem;
 Angest, Klage,
 Nöd og Plage
 Nesten altid følger dem.

En om Morgen en kan vandre
 Sterk og saftig som en Eeg,
 Aftenen kan ham forandre
 Til at ligge død og bleg.

Intet mægtigt,
 Stort og prægtigt
 Kan formilde Dödens Had;
 Naar den kalder,
 Skiönhed falder
 Og forvisner som et Blad.
 Den ey lær sig underkiöbe
 Af det gule Stöv og Leer,
 Arm og Riig maae begge löbe,
 Naar de Dödens Ansigt seer.

Hvor tör Aske
 Da vel braske,
 Sig af Stolthed blæse op?
 Og forglemme
 Dödens Klemme,
 Som skal legges paa dens Krop?
 Hvad vil Skiönhed sig indbilde?
 Den skal Orme kradse ud;
 Hvo tör Tiid paa Mammon spille?
 Den afmægtig Penge Gud.

Ney, jeg bygger
 Ey paa Skygger,
 Men slaaer Verden af mit Sind;
 Jeg ey haaber,
 Som de Taaber,
 Paa en Haandfuld flygtig Vind.

Jeg paa Jesum Liid vil sætte,
 Han staaer evig Klippe-fast;
 Han min Sorrig kan forlette,
 Omændskiönt mit Hierte brast.

31. Aria over Apoc. 21.

Mel. Blomster-Krandsen er min Krone etc.

O min Siæl, du gaaer og vanker
 Blandt den lumpne Verdens Ting!
 Samle da de vilde Tanker,
 See dig oven til omkring!
 Ach, hvad nytter
 Kedars Hytter!
 Pilegrim, hvor er dit Hiem?
 Lad dit Öye
 Agte nöye
 Paa det nye Jerusalem!

Hele Verden gaaer til Grunde:
 Af den lille Jordens Bold,
 Af det store Himlens Runde
 Bliver intet i Behold.
 Agt i Tide,
 Du kan vide,
 Naar du selv af Verden gaaer,
 At du hisset
 Er forvisset
 Paa en Boelig, som bestaaer.

Siig mig dog, hvad er vel dette
 Tabernakels jordisk Huus?
 Siig mig dog, tör nogen sætte
 Liid til smuldret Leer og Graus
 O det ældes,
 O det fældes,
 Og saa maa man dog herud!
 Men en Boelig,
 Ævig roelig,
 Er beredt for Lammets Brud. •

Kast med Længsel Troens Öye
 Op til hiin den prægtig Stad,
 Sat paa Evighedens Höye,
 Trods ald Satans Harm og Had:
 Den er fundet
 Fast, og grundet,
 Muurens Grundvold er saa rar;
 Thi af reene
 Ædel-Steene
 Er den glimrende og klar.

See, hvor Jaspis-Muuren tindrer!
 See de Perle-Portes Glands!
 Der staaer Engle, som ey hindrer
 Nogen fra sin Seyers-Krands.

 Det fik Ende
 Med de tvende
 Cherubim for Livsens Træe. Gen. 3. Cap.
 Hiine frydes,
 At vi bydes
 Ind til ævig Lye og Læe.

Staden selv og Stadens Gade
 Er jo af det fine Guld;
 Hör! der ere alle glade,
 Hör Music, som ret er fuld!
 Hör dem qvæde
 I den Glæde,
 Som er frie for Nag og Nöd,
 Frie for Plage,
 Frie for Klage,
 Frie for Graad, ja frie for Död.

Er vel dette Levnet andet
 End en Boble, som forgaaer?
 Beste Helbred bliver blandet
 Med en Svaghed Aar for Aar.
 See vi Sagen
 An ved Dagen:
 Döden lurar i vor Krop;
 Men de sande
 Livsens Vande
 Vælder hisset ævig op.

Der er ingen Soel og Maane
 Paa hiin ævig Himmel sat,
 Der er ingen Skye og Blaane,
 Ingen Aften, mindre Nat:
 Der maae være
 Glands og Ære:
 See, den Hellig Gud er Soel!
 Alting frydes,
 See, der skydes
 Straaler ud af Lammets Stoel.

O min Siæl, hvad vil du vanke
 Blandt den lumpne Verdens Ting?
 Samle hver en vildsom Tanke,
 See dig oven til omkring!
 Herre, leed mig
 Og bereed mig
 Til din Himmel, til mit Hiem!
 Giör mig værdig,
 Giör mig færdig
 Til det nye Jerusalem.

32. Tanker over I. Cor. IX, 24. 25. 26.

Hvad render I Verdens Olympiske Gecke
 Paa Banen, da Kronen er intet bevendt?
 Navnkundigheds Boble kan Tiden jo brecke,
 I vinder kun Stövet, naar Löbet er endt.
 Bort, skiden Belønning med Skarn og med Skade!
 Min Fod skal ey trættes for falmende Glands;
 Min Tinding foragter de visnende Blade;
 Thi Himlen har viist mig en varende Krands.

Maalet er ved Klenodiet.

Phil. 3. 14.

Moralske og muntre Stykker.

33. Aria.

Under egen Melodie.

Er mit Hiem end ey saa nær,
O! vi samles dog en Gang;
Denne Samling er saa kiær,
At min Vey ey falder lang;
Haabet flytter selv min Fod,
Haabet letter Sind og Mod,
Haabet korter Længsel,
Haabet trodser Trængsel,
Haabet gör min, gör min Skiæbne god.

Möder mig en hastig Vind,
Et Slags Blæst blev aldrig ved;
Træffer Slud og Hagel ind,
Kule-Veyr gaaer over med;

Ligger Ormen for min Taae,
Fra hans Leye vil ieg gaae;
Skal min Fod end törne
Midt paa Steen og Tiörne,
Maalet bliver, bliver dog at naae.

Stamper Grovhed mig imod,
Fiinhed bliver mit Gevæhr;
Viser Barskhed hidsigt Blod,
Den skal finde Kiöling her;
Lurer Lumskhed paa min Stie,
Smidighed kan gaae forbie;
Den, der vil bedrage,
Skal mig ey behage,
Men faae selv, faae selv sin Lön deri.

34. Aria.

Mel. Zweifle nicht, mein werthes Leben.

Medgangs Ven har lært at smiile,
Naar min Soel er høy og bliid,
Men saa snart den gaaer til Hviile,
Kaster Spodskhed Nacken hid.
O! du Svale flyver bort,
Naar min Dag er kold og sort.

Eed paa Löfter, Troe og Love
 Höres nok af slibrig Mund,
 Tillid staaer saa tit i Vove
 Ved en Muur foruden Grund.

O! du Rör-Stilk har et Knæk,
 Skiönt du synes uden Bræk.

Verden har forgyldt sin Pille,
 Verden skienker Gift i Viin,
 Verden kan saa höflig drille,
 Verden er saa falsk som fiin.

O du Slange! Brod og Mord
 Sticker i dit sledske Ord.

Klog Oprigtighed bær Priisen,
 Thi den holder Fod og Stand,
 Midt paa Bölgen, midt paa Isen,
 Midt igiennem Ild og Vand.

Söde Phoenix! Modgangs Ven!
 Jeg er ævig din igien.

35. Aria.

Mel. En ærlig Ven er rar eller Jeg laver tynd Caffé.

Jeg har kun Dyden kiær;
 Den blinde Elskov driller,
 Den volder Hiernen Griller,
 Ja, Hiertet seer i sær,
 Jeg har kun Dyden kiær.

Jeg saae jo andre bygge
Paa een og anden Skygge,
Men Fundamentet gleed,
Og Elskov selv faldt ned.
Oprigtig Dyd! din Klippe
Kan aldrig, aldrig glippe,
Paa den gaaer Önsket op
Til Glædens roelig Top.

Saa staaer en ædel Siel
Indprentet i min Tanke;
Lad heele Resten vanke
Og vende mig sig Hæl,
Saa staaer en ædel Siel.
Bort Skiönhed, som har Pletter,
Bort löse Ords Raketter,
Bort Pralen med dit Skrald,
Bort Stolthed med dit Fald!
Elskværdighed! dit Minde
Har alt mit Hierte inde,
Thi Sielen vidner her,
Du est mig ene kiær.

36. Et roelig Sinds fornøyelige Tilstand.

Mel. Ach, ach, min Længsels Plage.

Jeg lever jævnt fornøyet
 Foruden store Ting;
 Min Foed er ubemøyet,
 Og frie fra høye Spring;
 Ved Jorden er jeg fød,
 Ved Jorden har jeg Brød;
 Alt vel og nok, jeg nøyes dermed indtil min Død.

• Lad Hovmod ikkun flyve
 Til Høyheds Firmament,
 Ærgierrighed maa klyve
 Til Ære ufortient;
 Naar Lykkens Torden-Skrald
 Bestormer høye Hald,
 Saa sidder jeg i Dalen, og seer paa andres Fald.

Lad Vellyst ikkun svømme
 I Honning Dag og Nat;
 Lad Daarlighed i Drømme
 Faae Glæde-Skyggen fat;
 Naar Lysters usle Trel
 Vil grømme sig ihjel,
 Saa glædes jeg ved lidet, og lider meget vel.

Lad Gierrighed kun grave,
 Ja vraade efter Guld,
 Lad Karrighed kun have
 Sit Giemme proppet fuld;
 Naar hiin har slidt sig varm,
 Og denne giort sig arm,
 Saa leer jeg ad dem begge, fornöyet uden Harm.

O Nöysomhed, min Ære,
 Hvis Magt er din vel liig!
 Ved dig kan Ringhed være
 Ret agtet, glad og riig;
 Forbliv min Vandre-Stav,
 Skriv siden paa min Grav:
 Her hviler en lyksalig, trods Lykkens Laan og Krav.

37. Aria.

Som en Nöysom ieg foragter
 Lykken selv, og aldrig tragter
 Efter meer end daglig Bröd;
 Nöysomhed kan eene gielde
 Meer end Rigdom, Lyst og Vælde;
 Nöysomhed har ingen Nöd.

Daarers Guld og grønne Skove
Hindrer dem kun fra at sove:

Just for meer vil altid meer;
Giör en Klog sig nogen Tanke
Her i Verden for at sanke
Stöv og Aske, Dynd og Leer?

Andre maae ret gierne være
Meer end ieg i Agt og Ære,
O, hvad hielper Stand og Rang!
Hielm og Skiold vil intet sige,
Thi vi bliver alle lige,
Naar vi gaaer ald Verdens Gang.

Lad de Kiælne gaae og græde,
For en lumpen Verdens Glæde
Maales dem ey daglig til;
Ingen selvgiort Sorg og Smerte
Skal regiere i mit Hierte,
Skiönt ieg har ey, hvad ieg vil.

O! saa vil ieg altid blive
Nöysom, mens ieg er i Live,
Og kun lee ad Lykkens Gunst;
Hvo som mig giör dette efter,
Skal foröge Liv og Kræfter
Ved sin uforsagte Kunst.

38. Aria.

Oprigtighed, min Fryd!
Usminket ædle Dyd!
Din Deylighed er skiær,
Den tindrer fiern og nær,
Ja, hvor du yttre dig,
Maae Falskhed skamme sig.

Din Tale den er meent,
Dit Löfte holdes reent;
Lad möde, hvad der kan,
Dit Væsen holder stand,
Det gives ey til Priis
Ved Fordeel og Forliis.

Din Taushed holder tet,
Din Mund löb ey for let,
Man tör betroe dig trygt
Sin Sag, sin Sorg, sin Frygt;
Thi du forbander den,
Der röber ærlig Ven.

Du kiere Dyd, bliv min,
Jeg er Liv-egen din;
Men hvo kand viise mig
Hvert Bryst, der huser dig?
Blint vælges eet af to;
Gud veed, hvem jeg kand troe.

39. Aria.

Mel. Vor Afskeeds Skaal er suur etc.

Bestandighed er rar,
Den Sandhed seer man klar:
En Mund kand*trykke tet,
Et Hierte glippe let;
Tit fløy et Venskab hen,
Kuns Navnet blev igien.

Bestandighed er stærk
I hvert et vigtigt Værk;
Den holder Alting ud,
Kuld, Hede, Regn og Slud,
Den staaer saa klippe-fast
For store Bølge-Kast.

Bestandighed er kier,
I Fryd og Sorg især;
Da skiönnes best paa een,
Hvis Ærlighed er reen,
Hvis Hierte lider med
I Uheld og Fortred.

Bestandighed er skiön,
Dens Ære-Krands er grön,
Dens Væsen er min Lyst,
Dens Tempel er mit Bryst,
Der offerer Hiertet sig
Til den, der elsker mig.

40. Aria.

Trofasthed er den Dyd, jeg søger;
Den Dyd, du svarer mig, er rar;
Det er just det, min Sorg forøger,
Jeg selv det ofte merket har;
Hvor skal jeg derfor finde den,
Som er og blier en trofast Ven?

Vil jeg blant Fruentimmer lede,
Den der at finde neppe var;
Blant Mandfolk er vel mange rede
At give mig strax dette Svar:
See, hun i mig skal finde den,
Som er og blier en trofast Ven!

Men ach, gid ingen derpaa bygge!
Slig Svar ikkun et Mundheld er;
De fleste saadant Løfte rygge,
Og sig strax om en anden seer;
Hvor skal jeg derfor finde den,
Som er og blier en trofast Ven?

Hvad er vel Sölv og Guld i Eye?
Hvad nytter Glimmer-Pragt og Stats?
Mod Trofasthed den kand ey veye;
Ney, imod den er det kun Fias.
Jeg kuns lyksalig kalder den,
Som eyer een ret trofast Ven.

Mig Höyhed, Riigdom ey kand gavne;
 Hvad skiötter jeg om Deylighed?
 Naar Trofasthed jeg dog maa savne,
 Jeg af alt dette da er kied;
 Mit Önske staaer ikkun derhen,
 At finde een oprigtig Ven.

En trofast Ven at kunne have,
 Det Held med rette kaldes bör
 En uskatterlig Lykkens Gave,
 Hvorfor jeg saadant Önske gör:
 Ach, gid jeg snart maae finde den,
 Som er og blir en trofast Ven!

41. Aria.

Spring, Hierte, spring forbi de Döre,
 Som for din Attraa aabne sig;
 Lad ey dit svage Öre høre
 Det, din Natur fortæller dig;
 En Tanke tit i Eenlighed
 Dig siger det, du för ey veed;
 Men lad ey Tanker Töylen faae,
 At du ey skal fra Banen gaae.

Hold ey uskyldig Lyst for syndig,
Dag gör Forskiel paa Tidsfordriv;
Viis dig oprigtig, dydig, yndig,
Men intet tvungen Væsen giv;
Antag ey hver i Venskab, som
Du ey ved Prøve veed, er from;
Thi Venner tit forstille sig,
Som søge at forraade dig.

De Gamles Raad hold udi Ære,
Lad dem en Regel være dig!
Du af de gamle Folk kand lære
Den Dyd, som gör dig lykkelig.
Hold Tungen i en stadig Tvang!
Du veed, man sig saa mangel Gang
Fortale kand, og derfor maae
Din Tunge flittig passes paa.

Vær i din Omgang varsom, kierlig;
Viis dig beleven, ey for fri;
Vær i din Tale ganske ærlig,
Og elsk ey noget Hykleri:
Gör ey urimelige Spring,
Men skik dig udi alle Ting;
Saa vil jeg vist forsikre dig,
At du skal blive lykkelig.

42. Aria.

Mel. En ærlig Ven er rar.

See, Skiönhed er en Skat,
 Som Elskovs Ild opglöder,
 Og hæftig Længsel föder;
 Hvo nægter dette, at
 Jo Skiönhed er en Skat?
 Men paa den Skat at bygge,
 Der svinder som en Skygge,
 Kand kaldes taabeligt;
 Man let beviser sligt:
 Naar Alderen tiltager,
 Og Livet ikke smager,
 Man siger da god Nat
 Til denne Skiönheds Skat.

Bemidlet Stand er god,
 Den Ære-Krandse fletter,
 Med Lyst og Fryd dig mætter,
 Den groer paa Lykkens Rod:
 Bemidlet Stand er god.
 Hvem, som den har i Eye,
 Maae nöye overveye:
 Den meget uvis staaer,
 Ved Ild og Vand forgaaer,
 Ved Röver-Haand forsvinder;
 Du deraf let befinder,
 At den ey fæster Fod,
 Skiönt Standen selv er god.

See, Dyden agtes ey,
Den sig i Armod klæder,
Frimodig dog fremtræder,
Og gaaer sin lige Vey;
See! Dyden agtes ey.
Skiönt den det Fortrin haver
For alle andre Gaver,
At den ey skades kænd
Af Ild, Rov, Rust og Vand.
Ney, den sin Farve holder,
Skiönt Verden Stöd den volder,
Og Steen er paa dens Vey.
See, Dyden agtes ey.

Den er den bedste Brud,
Hvortil jeg helst vil beyle;
Skal Skiönhed, Rigdom feyle,
See, Dyden holder ud;
Den er min bedste Brud.
Ey pialtede Vanlykke,
Ey Lykkens Gylden-Stykke
Giör den foranderlig;
Den stedse viser sig
Beständig, tro og ærlig,
Gudfrygtig, viis og kierlig;
See, Dyden holder ud,
Den er den bedste Brud.

43. Aria.

Mel. En ærlig Ven er rar etc.

Du deylig Rosen-Knop!
Lad mig dig ret betragte;
Hver Mand maae dig jo agte:
Naturen har nedlagt
Hos dig al Konst og Pragt.
De fiine farved' Blade
Os i Uvished lade,
Om ey en ziirlig Dragt
Indtager meer end Pragt;
De Blade giör saa mange
Smaa Labyrinthers Gange,
Og dufte Luften op;
Du deylig Rosenknop.

Men ak, du visnede!
I gaar saae jeg med Glæde
Dig paa dit Torne-Sæde,
Jeg bröd dig af, men see!
I Dag du visnede.
Din friske Farve svinder,
Dit matte Rödt mig minder:
Din Herlighed forgaaer,
Din Skiönhed Ende faaer.
Naturens Mesterstykke!
Ach, hvor er nu dit Smykke?
I Gaar du blomstrede,
I Dag du visnede.

Kom, Phillis! kom og see,
Min Rose paa dig kalder:
Din Skiönhed engang falder;
Kom, Phillis! kom og see,
Betragt dit Billede!
Alt, hvad man deyligt finder:
De rosenrøde Kinder,
Den Mund, den Deylighed,
De Öynes Munterhed,
Den nette Krop og Hænder,
Som sig hver Günst tilvender,
Forgaaer; kom, Phillis! see,
Betragt dit Billede!

Een Skiönhed evig staaer,
Som ey for Tiden falder,
Og ey for Aar og Alder,
Men Evigheden naaer;
Een Skiönhed evig staaer.
See, Phillis! det er Dyden!
Stræb efter den i Tiden,
At og en deylig Aand
Sin Bolig ligne kand.
Lev til din Skabers Ære,
I Dyden hans at være!
Naar alting da forgaaer,
Din Skiönhed evig staaer.

44. Aria.

Skal Dahlens Lillie af Foragt
Ey agtes Rosen liig?
Skal den i ald sin Purpur Pragt
Ey mindste bryste sig?
De begge i sin Herlighed
Kuns Markens Blomster er,
En liden Tid de varer ved,
Saa findes de ey meer.

Snart kand en liden Kaste-Vind
Dem begge giøre Skaar;
Snart Storm og Uveyr falder ind,
De da ey meer formaaer;
Hvis Ormene paa Roden vil
Den hæftig taste an,
Da blir ey Stammen mere til,
Som Frugter bære kan.

Saa skal du og, o Menneske!
Betænke, hvad du er,
Var du endog blant dem at see,
Som Ærens Purpur bær.
Dit Blomster til en Tid bestaaer,
Hvis Pragt dog falder af,
Din Herlighed omvexles, naar
Du lægges i din Grav.

45. Aria.

Den kiedsom Vinter gik sin Gang,
Den Dag saa kort, den Nat saa lang

Forandrer sig

Saa lempelig;

Den barske Vind, den mørke Skye

Maae flye;

Vor Kakkel-Ovn saa eene staaer,

Og hver Dags Kolde-Syge faaer;

Den tykke Vams, den foeret Dragt

Er alt hængt hen og reent foragt,

Og Muffen er tillige giemt

Og glemt;

Man frygter ey, at Sneer og Slud

Skal møde dem, som vil gaae ud;

Thi lad os gaae

At skue paa,

Hvor smukt Naturen sig beteer

Og leer.

Ak see, hvor pyntet Soelen gaaer,

Med lange Straaler i sit Haar;

Den varme Krands

Er rette Kands

For alle Ting, som nu maa grye

Paa nye;

Det klare, lyse Himmelblaae

Er værd at kaste Øye paa;

See Fuglene i Flokketal,
 I Luftens viide Sommer-Sal
 De holde snart hvert Öieblik
 Musik;
 De kappes daglig, to og to,
 At bygge, hvor de best kan boe;
 Her flyver een
 Jo med sin Green,
 En anden sanker Haar og Straae
 Saa smaae.

Ak see, hvor tegner Marken vel
 For Bonden, heele Verdens Trel!
 Han leer, fordi
 Hans Slaverie
 Skal endes med sin Frugtbarhed
 I Fred.

Hist gaaer de kaade Lam i fleng,
 Og spöge i den grønne Eng;
 De knæle med en Hiertens Lyst
 For Moders mælkefulde Bryst;
 De qvægner ved den söde Taar,
 De faaer.

Hist vogter Hyrden Qvæg og Korn;
 Et Hunde-Biæl, en Lyd af Horn
 Er ald hans Spil;
 Men hörer til,
 Hvor smukt den Skov ham svare maae
 Derpaa.

Ak, see et meget yndigt Syn
Paa Skovens grønne Öyenbryn!

Den höye Top
Skal klædes op,
Og Vaaren pynter Bögen ud
Til Brud.

Naar Soelen brænder, som en Glöd,
Og stikker Ild i Barm og Skiöd,
Da har man jo bag hvert et Blad
Abskonsel for sin matte Rad;
Her smager Thee og et Glas Viin
Fra Rhin.

Imidlertid man faaer at see
Et ret naturligt Assemblee:
Hver Fugl har spendt
Sit Instrument,
De raske Dyr vil dandse net
Og let.

Ak see, hvor speyle-klar og glat
Den Söe dog er i lave sat;
Det er jo, som
At Solen kom
Kun for at see sit Skilderie
Deri.

Den Fisk, som stak i Dynd og Skarn,
Og slap fra Frost og Fangegarn,
Han faaer nu atter Moed og Liv,
Og spöger frit i Rör og Siv;

See hist, hvor stolt hans Finner gaaer,
Og slaaer.
Nu lirrer Fröen med sin Mund
Imod den sövnig Aften-Stund.
Jeg tænker paa
Mit Hviile-Straae,
Og ender min Spadsere-Gang
I Sang.

Saa er da Himmel, Jord og Vand
Opmuntret ved min Skabermænd:
Jeg gik omkring
Blant tusind Ting,
Guds Forsyn spores ved enhver
I ser.
Bekymret Siel, saa seer du dog,
At Alting staaer i Herrens Bog!
I hvor det gaaer, saa veed jeg grant,
Mit Navn staaer tegnet deriblant;
Gud kommer vist min Tarv ihu
Endnu;
Han rammer nok den rette Tiid,
Da Himlen den skal blive bliid;
Jeg tör maaskee
Vel faae at see
Min Vinter blive til en Vaar
I Aar.

46. Kiærligheds Alphabet.

Min eene kiære!
 Skal end vor Samling ikke skee,
 Du maae dog lære
 Min Elskovs A. B. C.

Her bogstaveres i Sandhed uden Sviig:
 Min Stand er din, og din er min L. I. G. siger liig.

Vor Lighed sigter
 Til ingen blind, forvirret Lyst;
 Som du ey svigter,
 Saa vakler ey mit Bryst.

Stav og leg sammen paa Hiertets Fibel-Bret:
 A. E. R. ær, L. I. G. lig, siig ærlig! meen det ret!

Vor ærlig Meening
 I begge Hierter har sin Grund
 Til fast Foreening,
 Med troefast Haand og Mund.

Læs ret og rigtig: Jeg er og bliver dig
 Liig, Ærlig, Kiærlig; vil du meer, saa lev og dœ
 med mig.

47. Det rette Venskabs Kiendetegn.

Aria.

Hierte Ven! vi ere Lige:
 — Som du er bestandig til!
 Du har lovet ey at svige,
 Skee for Resten, hvad der vil!

O du maae
 Selv tilstaae,
 Saadant holdes kuns af faae.

Skal jeg friste større Fare,
 Sveve mellem Liv og Död,
 See, da ere Venner rare,
 Som man kiender bedst i Nöd;

Har du Mod,
 Ærligt Blod,
 Til at staae og holde Fod?

Vil min Lykke vise Hælen,
 Vender Armod mig sin Taae,
 Trænger Mangel ind til Sielen,
 Reeder mig en Seng af Straae;

Mon jeg tör
 Ved din Dör
 Vente, hvad du kan og bör?

Fæster Svaghed mig til Sængen,
 Skäl jeg blive Skind og Been,
 Visne som en Urt i Engen,
 Stinkende for mangel een;

Kan du der
 Komme nær,
 Have en elendig kiær!

Hierte Ven! saa bör det være,
 Denne er vor felles Pagt!
 Den skal findes værd at ære,
 Naar den tages vel i agt;
 Gid den maae
 Varig staae!
 Prüven ønskes ey at naae.

48. Aria.

Eya, hvi tripper du saa fast,
 Hvad stikker dig, du pene Pige,
 At du vil löbe saa og skrige
 Blot ved et Elskovs Öyekast?
 Jeg veed det smukke Kiön har Engle-Navn og Ære,
 Men Trold og Biörn og Ulv vil Mandfolk aldrig være:
 Vor Omgang uden Hexekunst
 Har vundet stolte Nymphers Gunst;
 Den störste Deilighed, med Dyd og høy Forstand,
 Naturen dannede til Kierlighed og Mand;
 Din Moder selv befandt,
 At det er sandt.

Betænk, at Ungdom varer kort,
 At yndig Rose snart kan falme,
 At Skiönhed kan faae Knek og Qvalme,
 Og uformærket visne bort.
 Naar Skiönhed borte er, og yndig Skabning savnes,
 Saa leer man af en Rad, uværdig til at faunes;
 Derfor böy dit Hierte hid,
 Elsk, elsk! det er den rette Tiid;
 Naturen gav hvert Kiön sin elske-Lyst og Lov;
 Den eene Ungdom har den anden höyt behov;
 Din Moder selv befandt,
 At det var sandt.

49. Aria.

Nu er jeg befriet fra Kierligheds Pagt,
 At slutte paa ny bliver aldrig min Agt; :|:
 Den föder saa ofte en seylivet Harm,
 Som sielden vil döe i en sukkende Barm.
 Hvor fandt man et Par,
 Hvis Glæde ey var
 En Rose, som stikkende Torne dem bar.

Da Capo.

Forsigtighed skyer den farlige Vey,
 Ja siger hver löfte-riig Kierlighed ney; :|:
 Thi Falskhed kan fængsle med blödeste Haand
 Det ærligste Hierte i haardeste Baand.

Jeg elsker ey fleer,
 Jeg elsker ey meer;
 I Elskov jeg tusinde Blindheder seer.

Da Capo.

50. Aria.

Jeg lever vel tilfreds
 Med Skiæbnen allesteds; ::
 At ingen gaaer mig over
 I Lyst, naar Lykken sover,
 Derom slaaer jeg til Veds. — *Da Capo.*

Jeg leer ad Snik og Snak,
 Ad lumpen Slader-Pak; ::
 Reen Sandhed selv bekræfter,
 Paa mig end ikke hæfter
 Den største Løgne-Klak. — *Da Capo.*

Jeg leer ad Hykle-Smiil,
 Som har sin skiulte Piil; ::
 Mit Bryst har Troskab inde,
 Paa den skal ingen finde,
 Hvor Falskhed skiød sin Piil. — *Da Capo.*

Jeg leer ad giftig Had,
 Ad Avinds visne Rad; ::
 Jeg har min Roe, jeg mættes,
 Hvor Rang og Rigdom trættes
 Med kostbar Viin og Mad. — *Da Capo.*

Jeg leer ad al Foragt,
 Ad Stoltheds Trods og Magt; ::
 De Store seer mig mindre,
 Men det kan ikke hindre:
 Kiækt Mod er uforsagt. — *Da Capo.*

Jeg leer ad Stoltheds Aand
 Og Mynt i krummet Haand; ::
 Lad gyldne Kugler stöbes,
 Min Pligt kan ikke kiöbes
 Til Ondskabs Aag og Baand. — *Da Capo.*

Jeg lever, og jeg leer,
 Fornöyet, hvad mig skeer; ::
 Kun den er vel, der skionner,
 Hvor ilde Verden lönner;
 Jeg lever, og jeg leer,
 Fornöyet, hvad mig skeer.

51. Aria.

Mel. Ach, Frihed, edle Friheds Stand etc.

Uskyldig Tidsfordriv jeg har
 I Dands, Musik og Sang;
 Naar andre helst til Glasset taer,
 Jeg springer Stuen lang;

Claveer jeg elsker i mit Sind,
 Og lægger meest paa samme Vind,
 En Aria jeg synger tit,
 Melancholi gaaer qvit.

Lad visse Folk mig laste da,
 At jeg for lystig er,
 Og lad dem mig kun raade fra
 Det, som jeg haver kier;
 Jeg dog, imedens jeg er til,
 Vil bruge saadant lystigt Spil,
 En Dands, en Sang og et Claveer,
 Det er dog min plaisir.

Naar andre söle sig i Drik,
 I Viin og Brændeviin,
 Saa har jeg jo en bedre Skik
 End de, som skidne Sviin,
 Der drikke, mens de svælge kand,
 Og vælte sig i Skarn og Sand.
 Bort med den Levemaade, som
 Giör svag og Pungen tom!

En anden Skiögen haver kier,
 Som frit tilbyder sig
 For alle, som med Penges Værd
 Vil giöre hende riig;
 Jeg derimod ey giver hen
 En Hviid til slig en hver Mands Ven;
 Jeg elsker det, uskyldigt er,
 Min Ære haver kier.

Lad andre prægtig klæde sig
I Flöyel, Silke, Moer,
I Sölv og Guld saa ypperlig,
I Netteldug og Floer;
Jeg gaaer da helst i det, jeg har,
Og altsaa mine Penge spar;
Den Mode jeg ey følge vil,
Men passer kuns mit Spil.

Hin kneyser af sin Carakteer,
Som han uværdig har,
Og andre over Skuldre seer,
Dog er han selv en Nar;
Thi al hans Attraa gaaer derhen,
At han en ny kand faae igien,
Saa plages han af Hovmods Aand,
Er Slave af dens Baand.

Jeg er da mere frank og fri
End slige Giække, som
Vil gaae i slavisk Liberi
Og under Herredom:
Jeg spiller, synger, danser, gaaer,
Saa tit jeg det i sinde faaer;
For Resten er jeg ganske fri
For Lysters Tyrani.

52. Aria.

Gid den faae Skam, der slaaer i Dag
En Rynke paa sit glatte Pande-Skind!
Den var jo gal, der fandt Behag
I det, der plager kun det arme Sind.

Nu seer jeg grant,
Det Ord er sandt:
Verden er,
Som enhver
Tager sig dens Væsen nær.

Hvor mange have, hvad de vil,
Og nende ey at nyde noget Got!
Men tit maaskee de spare til
Et Drog, der giör dem kun i Graven Spot.

Hvad hialp det, at
Man Dag og Nat
Sleed sig tret,
Og ey met
Döde bort, og blev forgiet?

Hvor mange sørger kuns, fordi
De kan ey meer, end de behöve, faae!
Og föyed Himlen dem deri,
Da skulde heele Verden knap forslaae.

O gierrig Flok!
Vi faae vel nok
I en Klud
Om vor Hud,
Naar vi skal af Verden ud.

Hvor mange stræbe kuns at faae
 En fattig Titel for en Penge-Sum!
 Den vil ved høyre Side gaae,
 Som mangen Gang er baade blind og dum.
 Men lad dem gaae
 Og tænke paa,
 At vi skal
 Uden Val
 Jevnes i den mørke Dal.

Du har imidlertid kuns Stöv,
 Kuns Skum og Skygge, usle Verdens Ven!
 Dit Velstands Blomster som et Löv
 Kan hastig falde af og smulnes hen.
 Saa est du dog
 En Giek, et Drog,
 Som ey veed
 Ret Beskeed,
 Om din Fod i Löbet gleed.

53. Aria.

Er nogen, jeg er glæderiig,
 Langt meer end andre Giekke,
 Hvis Lykke er min Flaskes liig,
 Og meget let at brække;
 Tit slog jeg för, jeg slaaer endnu
 Mit tomme Glas heel glad i tu;

Da sligt et Smald med Kling i Klang

Er just mit Spil i denne Sang.

Saa skiör er Verdens Fryd, naar mindste Vanheld

trykker,

Men jeg, der drak mit Glas, jeg leer ad Skaar og

Stykker.

En modig Skipper gör sig til,

Er opblæst, saa han lugter,

Naar Vind og Vand ham föye vil,

Og Farten ey har Bugter;

Men skal han bryde Veyr og Vand,

Og slaae sig frem til Havn og Land,

Hvor kan den tiæret Admiral

Da bromle, bande, blive gal!

Men jeg er hierte-glad, og andre see sig glade,

Hver gang jeg krydser tæt langs op ad skiden Gade.

En Modens Junker bryster sig

Allene af den Lykke

At være pyntet, Moden liig,

Med mangt et borget Stykke;

Men Staaderen blev snart forsagt,

Kom mindste Viin-Plæt paa hans Dragt,

Jeg derimod kan ziire min

Med Saft-Verk fra Bourdeaux og Rhin.

Og naar den er slidt op, jeg mig med Adam glæder,

Thi han var lykkelig, den Stund han ey bar Klæder.

En Elsker af det smukke Kiön
 Maae finde, hvad ham lyster,
 Opvarte een og anden Skiön,
 Tilbede skiulte Bryster;
 Saa tit han seer sig lykkelig,
 Maae han dog ofte græmme sig,
 Naar Svoger gaaer med Kiep paa Luur,
 Og jager Kat fra Fugle-Buur;
 Men jeg er glad og frie, og for Rivaler sikker:
 Min Flaske er mig troe, saa ingen mig udstikker.

En Gnier elsker Sult og Törst,
 I det han elsker Penge:
 Han har; men fattes allerförst;
 Thi maae hans Arving trænge.
 Hans Glæde er kuns sorrigfuld,
 Hans Armod voxer med hans Guld,
 Hans Venner vente paa hans Död,
 Og deele det, han aldrig nöd;
 Men jeg er glad ved lidt, og skifter uden Rænker,
 Thi som jeg törster tit, saa arver den, der skienker.

En Fraadser, som min Vederpart,
 Er glad, men ubeföyet,
 Fordi han er af Svine-Art,
 Og sluger sig fornöyet;
 Man seer, at Vand og Luft og Jord
 Maae ofre Fylding til hans Bord;
 Naar han nu fyldet har sin Vom,
 Strax veltes han paa Lodbænk om;

Der ligger han; jeg staaer; mig fryder Viin og Noder;
Jeg har to Guders Gunst, men ingen Griis til Broder.

Saaledes er jeg vel tilfreds,
Og fast i den Formening:
Et muntert Sind er allesteds
Lyksaligheds Forlehnning;
For mig maae hver Slags Giek og Trel
Indbilde sig, han lever vel;
Jeg topper Glassets jævne Maal,
Og drikker halve Verdens Skaal.

Til Lykke, Daarlighed, som kalder Sviir Forvildning,
Du laster Drue-Saft, lev vel ved tör Indbildning!

54. Aria.

Lad Krig fornöye Potentater,
Lad Helte vinde Seyers-Krands,
Lad Bytte muntre troe Soldater,
Lad Kroner vinde tiefold Glands:
Min Roe er mig et Monarchi,
Der flyder med Chrambambuli.

Er Lykken ikke min Veninde,
Er Dagen viget fra min Pool,
Er Venner nu ey meer at finde,
End Skygger efter dalet Soel;
Jeg tænker kun: Adieu Partie!
Oprigtig er Chrambambuli.

Jeg blev end aldrig riig ved Renter,
 Selv er ey Mamon min Patron,
 Min Capital er den, ieg venter
 Mod Vexlings Obligation;
 Dog bort, Metal fra Mynteri!
 Naar Glasset har Chrambambuli.

I Elskere af rare Viine,
 Til Lykke med hver Drue-Saft!
 Befinder alle Sorter fine,
 Ja glædes ved en indbildt Kraft;
 Jeg möder Bacchi Brouterie
 Med eneste Chrambambuli.

I tynde, magre, törre Giække
 Med The-Vand for og Hvidlög bag!
 Hvor læt kan Svaghed eder svække,
 Ja Döden knuse eders Vrag;
 Nu ligge Pietisterie,
 O, drikker frit Chrambambuli!

I Helgenes udvalte Söstre!
 Man veed, I eyer Kiöd og Blod,
 Men stikker Lysten, og I lystre,
 Ja synde for at giöre Böd:
 Jeg vedder, eders Hykleri
 Tör lugte til Chrambambuli.

I Herrer af den sorte Orden!
Jeg hörer eders Engle-Röst,
Jeg gruer tit for eders Torden,
Jeg glædes tit ved eders Tröst;
Men — frydes uden Flatteri!
Thi jeg har og Chrambambuli.

55. Aria.

Jeg laver tynd Caffé:
Den sterke brænder Blodet,
Den sterke svekker Modet,
Og giver Hierte-Vee;
Jeg laver tynd Caffé.
I Mandfolk! I, der skiønner
At bruge Sundheds Bönner,
I see jo meget let,
At min Maneer er ret;
Men vil Jurister sætte
Vor Mening her til rette,
O, sligt maae gierne skee!
Jeg laver tynd Caffé.

Jeg skienker tynd Caffé:
Den giver Sindet Kræfter,
Og fordrer ey derefter
Preservativ af Thee;

Jeg skienker tynd Caffé.
Har nogen Lyst at drikke,
Hans Hierte tynges ikke,
Hans muntre Sind er frie
Fra ald Melankolie.
I Sorgens Patienter!
Her findes det I venter,
Her lærer I at lee;
Jeg skienker tynd Caffé.

Jeg drikker tynd Caffé,
Friemodig alle Dage,
Trods Grillers farlig Plage,
Trods Hierte-Klap og Vee
Af sterk og sort Caffé;
Det var da ey saa ilde,
At Medici de vilde
Engang forenes om
At fælde denne Dom:
I Pigers hvide Arme
Bör ey den Karl faae Varme,
Der findes kold, som Snee,
Af sort og stærk Caffé.

56. Aria.

Under egen Melodi.

Kongen opnaae Sneehviid Alder!
Thronen staae, til Verden falder!

Kronen blive Sønne-Arv!
Sværdet hvile! Pennen skride!
Ploven gaae, og Kiölen glide!
O, saa fremmes hver Mands Tarv,
O, saa fremmes hver Mands Tarv.

57. Ved vores förste Crönprintses [Sygdom?].

Rare Printz! to Kongers Glæde!
Rare Printz! to Rigers Haab!
Paa din Vugges Purpur-Klæde
Brister Önsket ud i Raab:
Lev og bliv fornöyet,
Lev og bliv ophöyet,
Lev og bliv din kroned. Herkomsts herlig Ziir!
Vi og vore,
Smaae og Store,
Önske dig din Krone, Trone og dit Spiir.

58. Da Kong Christian den Syvende var født.

For Kronprindsen.

Herop vor Glædskabs danske Flag!
 Saa fyer, du Thaarsing Skude!
 Du gamle, bær en Krands!
 Du unge, spring, du unge, spring, du unge, spring
 en Dands.
 Vort Haab har seet sin klare Dag,
 Nu er vor Længsel ude;
 Vor Bön kom kroned hiem,
 Vor Kronprinds kom, vor Kronprinds kom, vor
 Kronprinds kom her frem.

O Prinds, vor Nordens Stierne!
 Vi seer dit Skin saa gierne.

Bliv Fædre liig
 Og Straaleriig
 Paa Höyheds Firmament!
 Glæd dit Folk,
 Bliv dets Tolk,
 Dets Börne-Börns Regent.

Kongen.

En Skaal vil vi siunge,
 Der klinger saa vel
 For Gamle og Unge,
 For Herre og Træl:

Vor Konge regiære
Mangfoldige Aar,
Hans Afkom florere,
Til Danmark forgaaer.

Dronningen.

Er end ingen Engledrik tilstede,
Har end ingen af os Englemaal,
Vor Fryde-Skaal
Skal betee vor Glæde,
Der ey ret kan qvæde
Ved vor Dagmars Skaal.
Lev, lev, o livsaligste Lovise!
Som hver Stand bör prise,
Og sin Pligt bevise;
For vor Konges Søn
Lev, lev, see ham blive stor og skiön!

Enke-Dronningen.

Himlen klare daglig op
For Monarkens Moder,
Som paa Zions Bierge-Top
Smager Tröstens Floder!
Danske Scepters Varighed
Er, hvad hun her glædes ved;
Himmel! gör den Glæde stor
Med det lille Konge-Noer!

59. Til Kong Friderich den Femtes Födselsdag 1753.

O Tvilling-Rigets Födsels-Dag!
 Du Danske Nordens Velbehag!
 Du glæder alle giæve;
 Lyksalig Födsels Öyeblik,
 Som bragte Femte Friderich!
 Den store Konge leve! ::

Vor Hierte Konges Hiertens Fryd,
 Vor Dagmar, kronet af sin Dyd,
 Gaae frem paa Tidens Bane!
 Velsignelser til Siel og Liv
 Gaae med i Tiden, og forbliv
 Hos Dronning Juliane! ::

Hun öse Liv af Naadens Veld,
 Monarchens Moder, Nordens Held,
 Sophie Magdalene!
 Hun leve vore Önsker op,
 Saa stiger Konge-Stammens Top,
 Og Hun seer flere Greene. ::

Ufödtes Herlighed staae grøn,
 Og blomstre ved vor Konges Sön
 I Fredriig Velstands Enge!
 Han see sin Fader Dage-mæt,
 Han före siden Scepteret,
 O lykkelig, o længe! ::

Gyd, Himmel, gyd Velsignelse
 Hver Time paa Princesserne,
 Paa dine Flytte-Planter!
 De staae i Flor, og vare ved
 I baade Tiid og Evighed,
 De fiire Amaranther! ::

Gid Danske Kongers Arve-Huus
 Staae fast mod Tidens Knæk og Knuus,
 Til Vande staae i Flamme! *
 Dansk Afkom til sin sidste Mand
 Regieres i lykkelig Stand
 Af Oldenborgske Stamme! ::

60. Til Kong Friderichs Geburtzdag

paa Odense Gymnasium, den 31te Martii 1757.

Chorus.

Her glæde sig, hvad der kan glædes!
 Tilside utidige Sorg!
 Bort, klagende Qvide! her qvædes
 Saa vel som paa Christiansborg.
 Her offres til Eenevolds Throne,
 I kiærlig og kildrende Tone,

En Sang, som dog Sandhed gör säd:
 Blandt Danmarks livsaligste Dage
 Kan neppelig findes en Mage
 Til den, da vor Konge blev fäd.

Aria.

Nei, rare Dag! du Phoenix uden Lige
 *For Nordens Tvilling-Rige!
 Dit Lys er vores Liv og Lyst.
 Den burde döe, som Dig forglemte;
 Du bragte Hjertet til vort Bryst,
 Vor Fryd, vor Friderich den Femte.

Recitativ.

Hvad ligner dog dit Held,
 O Danmark! see din Himmels Naade-Veld!
 Det flyder ned i Dag,
 Til Undersaatters Velbehag.
 Vor Lykke trodser mange Riger,
 Hvis Flor ey nær saa herlig stiger:
 Lad faa end have gylden Roe,
 Lad Kunster göre nogles Lykke,
 Lad Videnskaberne hos andre boe,
 Lad nogle kneyse höyt med Lærdoms Hoved-Smykke;
 Men hvad? de have hver en Deel —
 Men Danmark! see, din Herlighed er heel.

Aria.

Ach! mange friste dog en blodig Krig,
 Hvor Markerne de bære bare Liig,
 Hvor al Ting er ædt op af graadig Lue,
 Hvor det er et at leve og at grue!

Her nydes en ønskelig, blomstrende Fred,
 Man lykkes i Høyhed og Hytte derved;
 Her er det en qvægende Glæde at see
 Velsignelser følge vor Plov og vor Lee.

Vor Konge fremmer Kunsters Ære
 I hver en smuk og nyttig Ting;
 Kan nogen, o her kan han lære,
 Foruden at gaae vidt omkring.
 Her træffer Agtsomhed sit Maal
 I Træe, Steen, Guld, Sölv, Kobber, Staal;
 Vort Vidne skal hver Fremmed være,
 At Kunsten her giör store Spring.

Hver vigtig Videnskab er her i Flor,
 Ja, Frugterne deraf bevise,
 Vor Friderich er Vittig, Stor,
 Hans Forsorg værd at prise.
 Lad andre komme frem med, hvad de vide,
 Her möde Mænd, der ikke gaae til Side.

Uskikkede! op, op fra Skole-Benke!
 At nöle der, maae ingen tænke,

Der voxer op i Sinkerie.
 Bort, bort, ulærde, slöve Siæle,
 Som søger uden Sands og Mæle
 Vort Kiöbenhavns Academie!
 Monarchen paa den Danske Throne
 Gav der just Lærdom Laurbær-Krone,
 Og stiftede dens Monarchie.

Höysalige Kong Christian den Fierde,
 Kong Christian den Lærde,
 Har bygget dette Lærdoms-Huus;
 Kong Friderich den Femtes Naade
 Har gjort det prægtigt overmaade,
 Ja frit for Ælde, Knek og Knuus.
 Lær, Gymnasist, lær nu i Dag at skiönne,
 Den Naade kan kun Kongers Konge lönne.

I Himle belönne for först her paa Jorden
 Den Femte Kong Friderich, Konge i Norden!
 Hans Liv er en Lykke for Herre og Trel.
 Han vender det Onde
 For Borger og Bonde,
 Han sigter til alles vedvarende Vel.
 Vor Ungdom den blive ældgammel og hvid
 I denne vor Konges lyksalige Tid!

**61. Æreminde og Grav-Skrift:
over Grevinde Leonora Christina,**

componeret paa Waldemar-Slot, paa Thorsinge.

Her skiuler Muld og Nat en Konges Værdig Dotter,
Et Vanhelds Öye-Meed, et Maal for mangen Spotter,
Et Mandigheds-Castell, et Ægte Troeskabs Hiem,
En Skiæbnens Kaste-Bold, en Fængsel-bunden Lem.

Tii kunde döe af det, Hun Eene har fordöyet,
Hos Fald og Needrighed stod Hendis Dyd ophöyet:
Ærbödighed! gaae Vagt ved dette Dödnings-Telt,
Her finder begge Kiön En Dame og En Helt.

**62. Sl. Lövenörns Liig-Procession og Parentation
samt Grav-Skrift.**

Mand har for nyelig hört *Canoners* huule Torden
At rumle midt udi vor stille Luft i Norden:
Mand spidset Öre strax, mand saae sig nöye om,
Og blev paa Timen vaer at flygtig *Fama* kom.
Den kom bedrövet frem med Floer om Foed og Vinge,
Den loed kun sin *basuun* i *douse toner* klinge,
Den holdt i Venstre Haand et Vaaben fuldt af det
Som giör en Kongens Mand til Riigets Gaun
complet.

Mand saae Forsigtighed paa Hielmen at betragte,
 Igiennem Viisdoms Glass hvad Tiid og Frem-Tiid
 bragte,

I Skioldet stoed af Guld et Hierte som en Glöd
 Med denne Underskrift: Vor Lövenörn er död.
 Den brave Lövenörn (tog *Fama* paa at melde)
 Til hvilken en *Monarch* sig kunde sikker helde,
 Den Mand, som stoed i Fred og Feyde kiæk og
 Troe,

Er alt i Dag med Sorg ledsaget til Sin Roe.
 — — — — Forsigtig Klaagskab gik ved Liigets
 höyre Siide,

Og loed saa salt en Strömm sit klare Öye bide:
 Rettsindighed gik næst og anket just der paa,
 At hændes Ægte-Mand i denne Kiiste laae.
 Den medföed Kiærlighed til Kongen og til Landet,
 Brast ud ved Venstre kant i Graad med Blood
 beblandet:

Behiertighed gik næst, dog halv forsagt i Sind,
 Den gik og grublet med sin tappre Haand ved Kind.
 Ja! nest bag Liiget kom en Sönn, een Sönn
 alleene,

Bebyrdet först og sidst med Sorgens tunge Steene;
 Men för Besvimelse bemestret sig hans Barm,
 Komm *Cronet*-Naade til og ragte Ham sin Arm.
 Jeg burde intet för *Posteriteten* dölge,
 Af denne Sörge-Flok og u-sædvanlig Fölge;
 Thi *Danner*-Kongens Mænd med fleer' af Stand
 og Rang,

Betægnet Sorgen ved en *svite*, som var lang.

Da Liiget nu var satt, var strax *Bellona* reede,
 Og ziiret Kiisten med sit Sverd foruden Skeede,
 Men samme Öyeblik, som *Pallas* dette saae
 Blev strax en Örne-Penn ved Siiden lagt der paa.
 Der paa stoed Sandhed ud, slog Sløret op fra Öyet,
 Og da den havde sig for heele Skaren böyet,
 Saa traad den *gravitæsk* for Liiget bedre frem,
 Og *parenteret* med Friemodighed og Klem:
 I Herrer! (var dends ord) I klaage Mænd og
 Helte!

Som förer Penn og Sverd ved Öre og ved Belte,
 Da hver af Eder er jo Dydens svorne Venn,
 Saa veed I selv her blev en Liigemand lagt hen.
 Hans Dyd og Dygtighed, Forstand og Skarpe
 Hierne

Er, uden Hyklerie, en Höyanseelig Stierne
 Som *Potentater* selv paa Værdighedens *Poël*
 Har flyttet op og op til Deres egen Soël.
 Du Striidbar *Petrus* selv loed Verden see du yndte
 Hvad Danske *Vendelboe* blant *Russerne* begyndte,
 Du tændte dette Lys, i Naade velfortient,
 Og overdrog det til sit eget *Firmament*.
 Du Store *Friderich*! Du Mester i at skiönne,
 Hvor Kongeligt det er, hver Dyd i sær at lönne,
 Du muntred Landets Börn, og *Dyldighed* fick Lyst,
 Da *Lövenörn* randt op, med Stiernnen paa sit
 Bryst.

Vor Store *Christian* loed ingen Skyer hindre
 At brave *Lövenörn* jo skulle meere tindre,

Her blev hans Stierne Stor paa Værdighedens
Poël,

Ved Naade-Straalerne af Nordens Höye Soël.
 Hans Stöv er Ære værd, Hans Navn fortiener
 Minde

Saa længe ferdig Helt og Stadtsmand er at finde,
 Hvis Hierte skierved ey, hvis Hierne aldrig sov,
 Naar det nödtörftig Land har havt den höyst behov.
 Saa skal da dette Sverd hver Efter-Mand betegne
 Den brave Herres Mood og Hierte allevegne,
 Saa viiser denne *Penn*, at og Hans *Penn* var værd
 Sin Sejer-Crands, saa vel som noget Sejer-Sverd.
 I kand jo ey engang I *Dannmarks* Fiender nægte?
 At denne Helt forstoed saa fix med *Penn* at fægte,
 Saa Blood blev spart ved Blek paa Vall-Plads
 af Papir

Og Stolthed knælet for *Monarchens* Arve-Spiir.
 I skal da ey engang, I *Dannmarchs* Fiender flytte
 Langt mindre fælde Ham sin faste Ære-Stytte;
 Men höres end et bief af Avinds bidske Mund,
 Saa kiendes just Hans Dyd paa slig en følge-
 Hund.

Du sulten Giærrighed, du Sukkes *Marqvetenter!*
 Som gaber efter Guld, og samler dig *Talenter*,
 Jeg veed vel at du est af Riiget smukt forviist,
 Men roes ey, at du her med LÖVENÖRN har spiist.
 Om nogen frister Dig, jeg veed du rundt bekiender,
 At LÖVENÖRN ey hialp paa de *contracte* Hænder,
 At du blev ingen tiid hos denne Herre fyldt,
 Der aabned aldrig en *suppliqu*, som var forgyldt.

Kort sagt: Ald Verden maa bekiænde uden Sminke,
 Hand gik den rette Vey, hand blæste af at hinke,
 Mand saae Retferdigheds den rette *Diamant*,
 Hos dem, der glimred paa Hans æres *Elephant*.
Her blev saa Dansk en Mand lagt hen i denne
Kiiste,

Som Danmark nogen tiid har eyet og maatt' miste,
Hand var en Engel for Monarchen og Hans Land,
En LÖVE i sit Bryst, en ÖRN i høy Forstand.
 Der paa flöy *Fama* op; Men i den samme Time
 Faldt *Undersaatterne* saaledes paa at rime:
Gid Fader CRISTIAN blant Landets Kiekke Börn
Maa altid finde sin elskværdig LÖVENÖRN!!!

!!!

«Gid han, der eene fik det store Navn at bære,
 «Maae blive stor og stor til Stammens Held og Ære;
 «Han svinge sig ved Dyd til Værdighedens Top,
 «Og staae som Phoenix af sin Faders Aske op.

63. Vers over Jens Mahler.

Her sover da Dit Stöv udi sin Jorde-Blee!

Det vaagner vist engang foruden Verk og Vee;
 Din Siæl foer herlig op, Velgiörende Jens Mahler!
 Du taugde, giorde Godt, Din gode Gjærning taler.

Saalænge *Riber* Bye har Kirke-Skole-Muur,
 Dansk fattig Skolepog, svag Lem i Armods Buur,
 Af Klerke-Kiøbmands-Stand nødtrængte rette Enker,
 Saalænge er dit Navn et Navn, hvorpaa man tænker.

Man spare Prydelser til Spilde paa Din Muld!
Din Priis den trænger ei til Marmor eller Guld,
Dit Minde er saa stort, som ingen Karrig venter:
Stifts Kirken staaer jo selv blant Dine *Monumenter*.

64. Kritik over et Liig-Vers.

Vor store Falsters Liv fandt just i Død sin Vinding,
Han fløi fra Død, fra Grav, til sin Parnass's Tinding,
Apollo gav ham der anseelig Plads og Rang
Blant dem, hvis Priis bestaar til Lærdoms Undergang.

Hans gamle Laurbær-Krands fik stedse grønne Blade,
Som ingen Avinds Tand skal gnave eller skade,
Kort sagt: hans Æreglands blev varig stor i Hast,
Saa Falster overseer ald Verdens Røes og Last.

Er skiönt hans lærde Navn saa stort, som det kan
være,
Dog ynde Muser selv de Vers til Mandens Ære;
Derover har en Deel bestiget Pindi Top;
Bag efter krøb da en med disse Riim der op.

[Selve digtet, som har fremkaldt nærværende kritik, udelades her, skönt det findes aftrykt hos Stub.]

Ved dette Hykleri blev Falster bleg om Næsen,
 Sligt vamlede for ham, som baade klog og kræsen;
 Han stod forundret op, nu blev han kold, nu heed,
 Men viste sig med Smil i saadan Tale vred:

«Apollo, du min Soel! I Muser, mine Stierner!
 Parnasses lærde Chor! I høioplyste Hierner!
 Der var vel aldrig før saa grov en Charletan
 For Lyset kommet frem paa denne høie Plan.

Her tør jo ingen klog for Viisdoms Öyne möde
 Med den Trefoldighed, hvis tre Personer döde;
 Hvis tre Personers Död gav Lærdom Hiertestik,
 Saa Rektor, Lektor, Bisp med dennem reent forgik.

Af disse tre Slags Mænd har danske Norden mange,
 Som döde Formænds Dyd end aldrig gjorde bange;
 Ja Ribe Stift og Bye kom ei et Grand tilkort
 Ved det en dødelig Trefoldighed gik bort.

Den Bisp, der döde sidst, var Mand for Biske-Staven;
 Ham fulgte Dygtighed og lærd Forstand til Graven;
 Men kom han nu igien fra Glemsomhedens Land,
 Jeg veed, han glemte ei at ære Eftermand.

Jeg veed, han sagde strax: jeg seer min store Glæde,
 Guds Ven, min Afkoms Ven, paa dette Biske-Sæde;
 Her har den sidste Bisp langt fra ei sagt god Nat;
 Hvor mine Pligter slap, tog han retskaffen fat.

Den Lektor, med hvis Liv et Lektorat fik Ende,
 Gav lærd og nyttig Flid i Embedet tilkiende,
 Ja mangan Riber Klerk som Akademikus
 Vandt ved hans Lærdom Gunst hos høy Theologus.

Er Riber Lektorat ved dennes Död forsvunden,
 Saa blev det Skolens Tab tilstrækkelig forvunden;
 Den lærde Lektors Flid har virket noget stort,
 Det samme har en lærd Konrektor siden gjort.

I Danmark er jeg selv den sidste döde Rektor,
 Som Tossen her gav Navn af Lærdes danske Hektor;
 For bare Rimets Skyld, og ei for anden Ting,
 Har Posten slæbt den Helt i Norden rundt omkring.

Jeg havde Undermænd, ja Overmænd og Lige,
 Hvor lærd jeg ellers var, bör skiönsom Kiender sige;
 At Rektors Dygtighed i Danmark end er kiæk,
 Kan selv min Eftermand betyde denne Giæk.

Apollo, du min Soel! I Muser, mine Stierner!
 Parnass's lærde Chor! I höioplyste Hierner!
 Ak, taaler aldrig meer saa grov en Charletan,
 Men viser Lögneren fra denne höye Plan«.

Ved disse Falsters Ord kom Rimeren i Knibe;
 Han stod paa Biergetop; som hans fornedret Ribe,
 Man raabte, borte er hans Herlighed og Sands;
 Ham tiener Nyse-Krud, men ikke Laurbær-Krands.

Her brød Apollo ud: du Nar! bliv klog af dette!
 Ald utilbørlig Roes kan give Dyden Plette;
 Nægt ingen Levende sin vel fortiente Priis;
 Det er den Döde nok, han selv var lærd og viis.

Saa blev den Pilegrim beordret til at vandre;
 En Mars blev spillet smukt af Falster og de andre;
 Den deilige Musik blev overmaade rar;
 De ni Gudinder sang: Herned, trefoldig Nar!

**65. Brude-Vers til Msr. Johann Klugh og
 Jfr. Johanne Ehrenreich,**

den 1ste Maj 1733.

Endog til Brude-Seng er Middel-Veien sikker,
 Den fører glat forbi de skiulte Stöd og Strikker,
 Den gaaer saa lige frem til fælleds nöysom Stand,
 Ja gör af skiönsom Karl en ret lyksalig Mand.

Den blinde Lyst gaaer vild paa to Slags vrange Veie,
 Den löber uden om den kiære Velstands Eie;
 Blant dem, der fordum Tid gik ud paa Frieri,
 Har den, der vel kom hiem, kun været een af ti.

En fik en Stads-Møe hiem: hans Lehn-Stoel blev
en Trone,
Der sad hans Huus-Prindses med kostbar Kniplings
Krone;
Hans Theeskee blev et Spiir, hvormed den Eenvolds-
Brud
Först viste Guld og Gods, og siden Manden ud.

En Anden fik en Soe, som bar et snavset Smykke,
Et Flette-Baad af Guld, en Krands af skiden Lykke;
Hans Huus blev Svine-Stie, fordi den Brud, han fik,
Utoet selv, hver Dag med Lyst i Skarnet gik.

Den Tredie fik en stolt, saa strunk, som store Casse:
Hun paastod Rang og Sted blandt dem i første Klasse;
Her saae Astronomi en Himmel ganske ny,
Hvor Konen var en Soel, men Manden blev en Sky.

Den Fierde fik en Gaas, og den var intet bedre
End en af dem, der gaae med bare Duun og Fiedre;
Omsider nød hun dog en Kones Rang og Ret,
Alene for hun gik med Axel-Skerv og Set.

Den Femte fik en skrap, en kiæbestærk Heltinde:
Hun förde Ordkrig tit og kunde altid vinde;
Hun hængde Manden strax en Taske-Laas for Mund,
Saa tit hun raabte høyt: hold Flös, din dumme Hund!

Den Siette fik en Blok foruden Maal og Mæle:
Hun lod ei nogen Tyv sit Hiertes Mening stiale;
Hun lod vel Manden see, hun rørte Laar og Been,
Men andre tænkte vist, hun var af Stok og Steen.

Den Syvende han fik kun Öret af en Pige:
Hun lod sig alle Ting af alle Sladdrer sige;
Hun hörde, hvad der laae paa Naboe-Kones Fad,
Men glemte midlertid at lave selv sin Mad.

Den Ottende han fik en Kræsen opfød Lisgen:
Hun fandt ei Smag i Snak, men i sin lekkre Bisgen;
Paa rare Retter Mad gik hver Dags Gierning ud,
Til Mandens heele Pung var kröben i hans Brud.

Den Niende han fik saa sinderig en Qvinde:
 Hun havde sexten Sind og sexten Siæle inde;
 Nu stod hun i sin Stads, nu laae hun ned i Skarn,
 Nu var hun alt for klog, nu var hun som et Barn.

Nu sprang hun galt omkring, nu sad hun som en Stytte,
Nu gav hun ingen Mad, nu Kræs til ingen Nytte;
Saa blev hun hver Minut en Fløi for hver Slags Vind,
Et Uroe i sin Siæl, et Veir-Glas i sit Sind.

Men, søde Jomfrue-Flok! her bør slet ikke tænkes,
At Egte-Pigers Roes ved slige Udskud krænkes;
Her lastes ingen god, her vises kun, hvori
En Frier fordum Tid gik vild paa mangel Sti.

Det jevne Middel-Spor kan kaldes Dydens eget;
 Man treffer uden om forliden og formeget;
 Vor Brudgom spurgde Vei, han saae sig net i Speil,
 Saa fandt han saadan en, hvoraf de Ni gik feil.

Gid hver nödtörftig Karl maa faae saa fix en Pige,
 Og hver elskværdig Möe saa kiæk en Mand tillige!
 Gid Brude-Parret naae sit Haab i kiærlig Favn!
 Det ønskes af en Ven i Kongens Kiöbenhavn.

66. Aria.

Forhadte Navn af Toldforpagter!
 Man elsker dog den rette Mand,
 Al Egennyttigheds Foragter,
 Til Gavn for Kønge og for Land;
 En kyndig Mand, der veed, hans Pligt er stor,
 En ærlig Mand, der veed ei selv at svige,
 Saa Kiöbmands-Laug kan komme ret i Floer,
 Saa Kongens Told ved Prisers Fald kan stige.
 Skeelöiet Avind, see! hör til, du skumle-Pak!
 Deslige brave Mænd kan lee ad Folke-Snak.

Dem er enhver jo Tolden pligtig,
 Dem har Monarken undt sin Ret;
 Men I, der ei fortolde rigtig,
 I bör, I maa da knibes tet.

I sige nok: Nu er Algier i Nord,
 Thi Belt er fuldt af Tyrkens Kaper-Gaster,
 De Christne her har Midtstrands Frygt for Mord,
 For skarpe Skud paa Stenger, Segl og Master;
 End ei en Fiskerbaad kan ubehindret gaae,
 Naar kuns dens Ladning er et Blad Tobak til Skraae.

I sige nok: Vi har Beviiser,
 Vi entres dog og bringes op;
 Jagt, Baad og Gods, som gode Priser,
 I første Havn maae holde Trep;
 Eenfoldighed, en uforsætlig Ting,
 Er Aarsag nok til Sag mod fattig Skipper;
 Vi trækkes da ved Stævnemaal omkring,
 Vi trues hart, som de, der aldrig slipper;
 Ja de, der tog os op og gav os an dertil;
 De samme vidne selv imod os, hvad de vil.

I sige nok: Er nogen skyldig,
 Fordi han lider Vold og Ran?
 Er Stiemand's Ord og Paasagn gyldig
 Mod Reisende, som tastes an?
 Bør Skiærbaads Folk afskiære Söemænd's Ret?
 Bør nogen troe hans Contra-Part som Vidne?
 Bør Dommeren letsindig taale det,
 At Skum af Skarn gör rene Sager skidne?
 O Nei, sligt var for haardt; — men Ak, det hendes tit,
 At Een har tabt sin Sag, i det han mister sit.

I sige nok: Vi Stakler lider,
 Vi tvinges fra at handle meer;
 Vi see Forarmelse omsider,
 Fordi os slig en Medfart skeer;
 Vi snappes op i Söen, som man veed,
 Al Verden seer, hvor ganske uden Föie,
 Vor Feil bestaaer i Skiærbaads Mandskabs Eed,
 Vi skal maaskee dermed os lade nöie.
 Ak, lykkes den Uret, der engang os er skeet,
 Saa bliver Told-Svigs Konst og Toldforpagtning Eet.

I sige nok: Hver Kiöbmand gruer,
 Som blev ei Told-Forpagter med;
 De Toldforpagtnings Herrer truer
 Med Bremerholm hver Stund og Sted.
 Did skal jo Een fra Nord, Syd, Ost og Vest,
 Een skal som Skielm fra hvert et Landets Hiörne;
 Nu kan de selv jo stiele allerbest,
 Da ingen vil for Skiærbaads Voldsmænd törne.
 Kan ingen ærlig Mand meer handle, som han bör,
 Saa kan jo Tyve-Pak, som de, der ene tör.

I sige nok: De handle eene,
 De vinde ved hver Mands Forliis,
 Dem kan nu ingen Mand formene
 At sælge, og at sætte Priis.
 Man sagde för: Der stiales Meget ind;
 Nu stieles frit, og det tör ingen sige.
 Man tænkte dog: Den seer, som ei er blind,
 Forpagterne blev Handelsmænd tillige;
 De lovede: pyk! pyk! let Priis, ja gylden Tid!
 Men hvad er ikke dyrt af det, de bringe hid?

I sige nok: de hente Sukker,
 Som Tydsk- og Hol-Land först gav Navn;
 Den liden Deel, hvorpaa de pukker,
 Kom rigtig nok fra Kiöbenhavn;
 De vise Folk dansk Sukker, Sort for Sort,
 Det er saa dröit, og det kan ingen nægte;
 Thi Tusind Pund fra Hamborg smelte bort
 Mod Hundrede ret Kiöbenhavnsk' og ægte;
 Med denne söde Kram er deres Handel tredsk:
 Der fik de Röver-Kiöb, her smager Prisen beesk.

I sige nok: De hente Viine;
 Her slap en Ladning ind i Fior;
 De kaldte alle Sorter fiine,
 Og sagde: Mængden den var stoer.
 Men Fanden troe de Oxehoveder!
 Der var ei Viin i alle tætte Fade,
 En Deel var fyldt med Plyds og Flöieler,
 Ja alle Slags, Fabrikerne til Skade.
 Blev Sandhed prentet reen paa hver Forpagters Kind,
 Man læste tyve Slags, de nitten stiaalne ind.

I sige nok: De Folk regiere
 Som Næsse-Konger i et Land,
 De krige, tvinge, triumphere,
 Og bruge Magten, hvor de kan.
 Hvo kiender ei et sligt Exempels Kraft?
 Nu vil hver Kudsk sin Pidsk som Scepter före,
 Forrideren giör Spyd af Koste-Skaft,
 Laquaaien vil Fæld-Marchals Titel höre.
 Om Lykken blev saa gal, og stod de Helte bie,
 Strax blev der rettet op et Staadder-Monarkie.

Men I, der har nu sagt alt dette,
 Og snakker uden mindste Grund,
 I burde alle staae til Rette,
 Og böde for lögnagtig Mund.
 De brave Mænd, som oppebære Told,
 De fordre kuns den Told, enhver bör svare;
 De bruge Tvang mod Toldsvig og mod Vold,
 De lære Jer at handle ret med Vahre.
 De hade Tyranie, gav gierne tit Pardon. — —
 Gud dirigere selv den Told-Direction!

67. Til HöyVelbaarne Hr. Cammerherre og Stifts-
 BefalingsMand v. Holstein.

Ribe 5. Junii 1756.

De viiser, som man seer, Enhver et naadigt Öye:
 De letter, naar De kan, Enhver sin tunge Möye.
 Forund, ô **Store Mand!** min Ringhed denne Fryd,
 At Öret aabnes her for Vanhelds ynksom Lyd.

Min Barndom den gik bort i Skolegang, som krænker:
 Min Ungdom sad sig træt paa de Latinske Benker:
 Jeg var Academist til förste Mandoms Tid:
 Minerva lod end og fornöyet med min Flid.

Min Skiebne spillede saa sneedig med min Lykke,
 Fordi jeg fandt mig ey i Nogles Agt og Nykke:
 For sildig blev jeg klog af Tidens Skue-Spil,
 Hvor Verden föyer den, der gör, hvad Verden vil.

Jeg overgav min Bog, min kiære, troe Veninde:
 Jeg drömte, ved min Pen jeg saae mit Bröd i Blinde:
 Ved et og andet Hoff fandt det, jeg skrev, Behag;
 Men ach! mit Slæb blev svart, min Förlighed for svag.

Mit Helbred smeltede i tung Forretnings Heede:
 Jeg maatte sidst, i Frost, snart efter Livet leede:
 Jeg kom halv död derfra; jeg fik ret Liv igien;
 Dog blev jeg aldrig meer saa farlig Treldoms Ven.

Nu veed jeg hvad det er til Lægerne at trænge,
 De fiire Svagheds Aar har tæret mange Penge.
 Omsider slap mit Liv, som berget Vrag, i Haun,
 Og al min Rigdom blev et Skolemester-Naun.

Jeg var, som patient, en Tidlang her i Riibe:
 Her rimes alt for net, fordi jeg kom i Kniibe.
 Jeg lærde da privat: min Sved blev toe Aar lang:
 Saa sleed mit Sind sig löst fra Treldom, Tvist og
 Tvang.

Jeg kunde leve her ved offentlig at lære,
 Og leede Flittighed paa Vey til Held og Ære;
 Men Synd at ynske Deel i Andres Bröd og Lön:
 Jeg ynsker bare Ja! paa her ved fulgte Bön.

Blev tit vel oplærd Glut sin Slegt en Ære-Stytte,
 Sit Kiön, sin Stand til Ziir, sit Fædre-Land til Nytte;
 Saa hielp, **Retskafne Mand!** min Flid til Slid og
 Sold!

Gud være Selv igien min **Hielpers Lön** og **Skiold!**

68. Nyaars-Vers.

Da mangel har forvoldt, *Clienten* ey betaler,
 Hvad skyldighed og skik paa Nye-Aars Dag befaler;
 Saa bör hans Villighed dog komme tröstig frem,
 Skiöndt gaven icke er anseelig og beqvem.

Du fattig Blad Papier! o lad din Ringhed melde,
 Thi ald din hvidhed kand mod snee sig intet gielde,
 Men vær et blot Beviis, at giendgields-pligt og baand
 Er lagt mig ævig paa af Fromheds Engle-haand.

Du slette Sucker-klod har ingen Ting at sige:
 Du maa med Billighed den söde Tunge vige,
 Men siig, ieg skiönner paa hvert Maaltids qvægsom
 stund,
 Og smelt ærbödigt hen i Fromheds Engle-Mund.

Du ringe *Almanach* er intet værd at regne,
 Men meld, at sidste Aar skal mindes alle vegne.
 Forlang et naade-rum hos Dyden, og forbliv
 Et tegn paa Tidens gang for Fromheds Engle-liv.

Og ligesom ieg selv i Verden ey forgiether,
 At Livets blide Dag har mørke, bittre Nætter,
 Saa varer (?) dette Suk, som nu fra hiertet gaar,
Gid Fromheds Engel her maa leve mange Aar!

69. Over et Stue-Uhr.

Hver Time er forgyldt, og Viiseren tillige;
 Du Jord-Klimp, hör engang, hvad Guldet her vil sige:
 Den gyldne Time gik, men kommer aldrig meer.
 Blev denne Sandhed nu engang til Hierte tagen,
 Saa merkte vi tilgavns, hvad Klokken den var slagen.

70. En Drikke-Skaal.

Reen Handel og Vandel florere i Landet!
 Forsigtighed lykkes ved Roeret paa Vandet!
 Oprigtighed havne med Gods i Behold!
 Velsignelse følge med alle de Vahre,
 Hvis Eiermænd ærlig vil unde og svare
 Den Told, som bör Told!

71. Aria.

Græm dig aldrig, thi det svier,
Uven griner ad din Vee;
Spar ey heller, saa du gnier,
Thi deraf vil Arving lee.
Uven seer dig helst i Nöden,
Arving önsker dig kun Döden;
Vær da vel tilmode,
Giör dig selv tilgode,
Lev og lee dem begge ud.

**72. Til Major Cramohns og Fröken
de la Mares Bryllup.**

Ved Vinen den klare,
Her skienkes i nu,
Den lille la Mare
Bör kommes i hu;
Du, Closterets Due,
Flyv parret herfra;
Af Fröken bliv Frue,
Af Frue Mama!

73. En Drikke-Skaal,

giort *ex tempore* til Neuperg, som var Commanderende
General i Fyen,

Vor Neupergs Bryst
Har Mod og Lyst
At aabne Ærens Porte;
Hans kloge Tinding blive graa,
Hans hvide Orden blive blaa,
Hans Fiender blive sorte!

74. Grav-Skrift over en Ælling med to Hoveder,

föd 1746 in Junio og forvares paa *Apothequet* udi Odense.

Du lille Ande-Noer!
Hvi döde du saa snart?
Du burde bleven her
Til noget stort og rart;
Dog dette var endda
Tildeels for meget lovet,
Da Lykken föyer dem,
Der födes uden Hoved.

75. Tanker i Anledning af det Ordsprog: De har det i Ryggen.

(NB. Dette blev gjort til Stattholder Ranzau og Oberst-Lieutenant Kændtler.)

Af Tre er den eene den anden ey liig;
 Een har det i Ryggen, i det han er riig;
 Een har det i Ryggen, i det han er sterk;
 Een har det i Ryggen af Brud og af Værk;
 I Rige, I Stærke, o hielper et Skrog,
 Saa eenes Tre Meeninger vel i eet Sprog.

76. Taksigelse

for den ved foregaaende Vers forhvervede Gave.

Af Fire var ingen den anden uliig;
 Af Fire Ducater blev Staaderen riig;
 Af Fire Ducater blev Kröblingen stærk,
 Af Fire Ducater svant Ryg-Vee og Værk;
 Her ydes da 1000 Tak af et Skrog;
 Der nu er Sex eet med sin Ryg og sit Sprog.

77. Bag paa Hjerter 10.

En Regel for Elskere af den moralske Quadrille.

Her findes Hierter nok, her findes ti for eet,

En Hiertens Hierte-Flok, var hvert i sær kun kierligt!
Men, om jeg tænkte sligt, var ald mit Spil forseet,

Thi Hierter nie er falsk, naar Hierter Es er ærligt.
Min Ven! pas Hierter bort, betänk, hvad tit er skeet:
Der spilled mangan een i Hierter og blev Beet.

78. Aria.

Under egen Melodie.

Verden er et Flyve-Sand;
Sandet blinder os vort Øye,
Sandet volder Foden Möye,
Til vi naaer det faste Land.

79. En Drikke-Skaal.

Da Stiftamtmand *Stockfleth* vandt *Söeholm* ved Proces. Skaalen blev drukket af en Pocal, giort i Form af en Pære.

Begierlighed, saa böi dit Knæ,
 Og giv vor *Stockfleth* Æren!
 Du vilde rystet *Söeholms* Træe,
 Men, Kiære! fik du Pæren?
 Vi perse den med god Maneer,
 I hvad vi og skal döie;
 Gid *Stockfleth* blive meer og meer
 En Torn i Avinds Öie!

80. En Drikke-Skaal

i et muntert Selskab paa *Söeholm*.

Her bragte Tiden en Pocal
 Fra Skinkels fromme Frue;
 Her giorde Tiden Herre-Sal
 Af gammel Fruer-Stue;
 Her samled Tiden i en Snup
 Et Brah'sholm, *Söeholm*, Krængerup;
 De staae til Tidens Ende,
 En *Stockfleths* alle trende!

81. En Drikke-Skaal

i et muntert Selskab hos en Præst.

Vi har alle den samme Troe
 Som Præsten i vor Kirke;
 Vi drikker vort Öll med Fred og Roe,
 Og glad ved Glaset lirke;
 Vi sigter alle til et Maal,
 Vi drikker alle den samme Skaal,
 Skam faae den :::: som Lauget svikker,
 Og ey lystig drikker!

82. Paa Bagstavnen af et Skib

ved Navn *Samson*.

Hin Samson slog paa Land en Löve som var bister;
 Giv denne slaae til Vands Misundelsens Philister.

83. Brude-Vers.

Sr. Anthon Ulrich Johansen og hans Kiæreste Jomfrue *Anna Jensdatter* fra Ærøes-Kiöbing, deres Ægteskabs-Seddel fra Kiöbing til Viderup-Gaard i Tranderup Sogn paa Ærøe.

Nærværende Anthon og Anna, hans Brud,
 Har ærlig i Kiöbing holdt Brylluppet ud:
 De sadde 500de Siæle i Rad,
 Og fik overflödig af Viin og af Mad;

Jo meere de tæred, jo meere de fik,
 Og det er Jens Clausens sædvanlige Skik.
 Derover beklaged sig mangen en Giæst,
 Han slog ey for Tiden sin Lomme paa Læst;
 Jeg selv var i Klemme, til sidst blev ieg frie,
 Da Lommen stod Munden i Rætterne bie:
 Ja Bruden maa tilstaae, at, förend hun slap,
 Blev Livet udspiilet og Tröien for knap.
 For Ræsten har Anthon og Anna saa vel
 Forholdt sig, at ingen med Föye og Skiæl
 Kand nægte, hvad Skudsmaal der gives enhver,
 Som haver sin Næste paa Bolsteret kiær.
 Et Barsel og Kirke-Gang staaer nu til Ræst,
 Sligt meldes den hæderlig Tranderups Præst.

84. Til Stiftamtmand Stockfleth.

Saa stiger dyb Forstand til norske Klippers Toppe,
 Og seer sin Ærekrands at hænge grøn der oppe;
 Saa har Kong Christian, af egen naadig Drivt,
 Betroet Troskab selv sit Trundhiems vigtig Stift.

Hr. Stiftsbefalingsmand! har denne Grad sin Möie,
 Da har den og sin Glands i Nord-Monarkens Öie;
 Den Sandhed er jo klar, at Stierners rene Guld
 Faae Demant-Smykke paa ved störste Frost og Kuld.

Umistelig Patron! mig synes alt, han reiser
 Til Nordens höie Pynt, hvor Field og Bølge kneiser;
 Mit Önske er: til Fields, til Söes, paa Snee, paa Iis,
 Gid Stockfleth naae sit Maal, sin Konges Gavn
 og Priis!

85. Til Obr. Leut. Leth.

Skal Skaalen tömmes ret
 For Danmarks ægte Sønner,
 Hvis Dyd Monarken lønner,
 Saa rimes her jo net
 Med Oberst Lieutenant *Leth*!
 Hand triner vist og lige
 Paa ærens lovlig stige,
 Hans opgang, som mand ved,
 Har ey trykt andre ned.
 Hand önsker kun at være
 Sit fædre land til ære;
 O bliv da önskemæt,
 Hr. Oberst Lieutenant *Leth*.

86. Grav-Skrivt over Socrates.

Din Qvindes Skiærs-Ild var dit Helved alle Dage,
Din Qvindes Mund-Veyr var dit Öres haarde Plage,
Din Qvindes Spring-Vand var dit Hoveds hvasse Tvæt,
Nu har den tunge Jord dog gjort din Byrde læt.

87. Diogenes og Alexander paa en Tobaks-Daase

gav Anledning til følgende Betænkning.

O rige Nöisomhed!

Diogenes ved dig har meget meer at sige
End Alexander, som ved Sværd og gierrig Sved
Kom til sit store Navn og alt for store Rige;
En Træskaal kan ved dig dog trykke Spiret ned,
Ved dig maa Tronen med Foragt for Tönden vige,
Ved dig har Fattigdom i Rigdom ingen Lige;

O rige Nöysomhed!

88. Lykönskning paa en Vens Födselsdag.

Her er jo Fred?
 Ja, Fryd i Fred gav nu Signal!
 Vi fyre med,
 Og lösne vor Pocal.
 Paa Vertens Födsels-Fest
 Er denne Lösning best:
 O, at han snese Gange faaer
 Et nyt lyksaligt Aar!

89. Recept for den dievelske Lögnagtighed,

giort efter Stift-Amtmand Ranzaus Forlangende.

En fremmed Medicus, i Kunsten fix og övet,
 Blev fordum meget sært af Stadens Læger prøvet:
 De agted' ham en Streg, ifald han icke fandt
 Et hielpsom Raad for en, der sagde aldrig sandt.

Men Manden fandt paa Raad; han satte dem en Brille:
 Han gav sin Patient en ret naturlig Pille;
 Den Lögner kom sig strax, han spyttede kun lidt,
 Og sagde: sandelig, Hr. Doctor! det var Sk...

Ved denne sælsom Cuur blev Huusraads Kraft befunden,
 I det at Ru.... blev et Apotek for Munden. —
 Da denne Medicin er alle steds til Fals,
 Hvorfor kureres ey hver Lögner i sin Hals?

**90. Overskrift over P. Clausens Kramboe i
Æröeskiöbing.**

Her holdes Vare fal paa gammel ærlig Viis,
Med Bonitet i Kram, med Billighed i Priis;
Min Ven! kom ind, beseer, beting, betal kun rigtig,
Saa er du mig, jeg dig, forresten intet pligtig.

91. Impromptu.

Gak bort, Nord-Vest!
Dit fæle Bæst!
Hvor styler dine Börster!
Gid du faae Skam
Med din Rede-Kam!
For Synet alle ryster.
Du burde staae i Litanie!
For Rotter og Muus,
For Gnider og Luus,
Men ei for de kiære Venner, os fri!

92. Impromptu til en Kræmmersvend.

Tjen ærlig vel og tro,
Thi Troskab er din Ziir;
Utroskab lønnes jo
Med Pas paa graat Papir.

93. Impromptu.

Nedenstaaende Vers er reciteret af *Stub* ved et Aftenselskab i Ribe, hvor han efter Selskabets Önske har extemporeret det.

Vel födt er vel en Tröst,
Men bedre vel opdragen;
Vel gift er Livets Lyst,
Vel död er hele Sagen.

O fire store Vel!
Vel er den sidste störst,
Men den tog Verdens Alt,
Som gav den Förste först.

94. Chanson á boir.

I Dyder bandt min Siæl:
Den staar foruden rænke
Beständig i sin lænke
Ved troskabs faste Pæl;
I Dyder bandt min Siæl.
I Dyder ere mange,
Men ieg som Eenlig Fange
Kand icke tömme her
Een Skaal for hver i sær;
En Skaal for alle bydes:
Gid f——g—— frydes!
Thi Dydens tusind skiön
I hendes Skaal staar grön.

95. Paaskrift paa en Slet Daase,

hvori var got Tobak.

Er Daasen ikke rar og Net,
 Strax siger man, den Snuus er slet;
 Mand dømmer dog saa let.

96. Advarsel.

Mand, Mand, Mand,
 Tag Kone med Forstand!
 Hvor den Fierde bad god Nat,
 Tog den femte sjælden fat.
 Mand, Mand, Mand,
 Tag Kone med Forstand!

Trang, Trang, Trang
 Gör Hovmod Tiden lang:
 En har drömt om Frue-Nafn,
 Vognede i Dreng-Favn;
 Trang, Trang, Trang
 Gör Hovmod Tiden lang.

97. Impromptu.

Jeg er et Hoved uden Krop,
Da mangen en, Gud være lovet!
Fra Fode-Saale indtil Top
Er bare Krop foruden Hoved.

98. Paa Morten Stubs Ligsten.

Gak Læser, og betragt din egen Död og Grav,
Gak frem paa Livets Vei ved Troens visse Stav.
Din Tid har Vinger paa, den flyver dog saa fage,
O sög den Evighed, som Himlen har tilbage.

**99. Gravskrift over Christopher Hansen Møller
paa Stormgaarden og Kirsten Pedersdatter.**

Paa denne Steen de Naune staa,
Som Gud til Siælebaade paa
Dend hvide Steen lod skrive,
Fordi de eet var begge toe
I Herrens Frygt, i Bön, i Troe
Og Ægtepagt i Live.

De elsket Gud, hand dem igien,
Hvorfor hand dem herfra tog hen
I Engle-Chor og Sæde.
Lev, Læser, lev kun ligesaa,
Saa kand du og med dennem naa
Guds Himmel-Havn og Glæde.

100. Gravskrift over Præsten Lars Schyth.

Oprigtig Herrens Frygt foruden Svig og Sminke,
Reen Ærlighed, som ey kan hinke,
Retsindig Nidkiærhed for Siælis rette Vel,
De gave ham det Navn, som Falskhed ey skal sværte:
Han var en ret Nathanael,
En from Guds Mand i Sind og Hierte.

101. Gravskrift over Elisabeth Sophie Charisius

(i hendes Mands Navn).

Min Kone findes her nedlagt til Jord og Muld,
Af reen Gudfrygtighed og Sande dyder fuld;
Hun elskte næst sin Gud mig inderlig i Livet,
Thi har hand hende nu sin deel i himlen givet.
Lev ævig, ævig vel, min dyderige Kone,
Gud samler os igien for Lammets Stoel og throne.

102. Gravskrift over Adolphine Christine Rostgaard

(i hendes Mands Navn).

Saa er vort Liv som høe, vor Glæde lig en Skygge,
Hvo vilde da nu vel paa livets glæde bygge?

Saa tænkte denne Siæl, mens hun i Live var,

Derfor ieg disse ord paa mine læber har:

For det som himlen har, var jorden alt for liden,

Hvad nu i Jorden er, faaer himmelen og siden;

Vi lade da din Siæl i söd og ævig roe,

Og sætte ned din Jord i denne jorde-boe.

Dog för Vi lade dig, vi fælde vore taare

Til afskeed paa din grav, til grav-Skrift ved din Baare,

Da graad os nægter ord, Vi sukker dette ud

Af Sorrig for dit navn, Som Skrevet staaer hos Gud:

Gudfrygtighed og dyd, et levnet uden Lyder,

En Siel foruden Svig her trods til Döden byder:

Hör! Död! hvor er din braad? her har du jord
og muld

Af den i Live var min hustrue troe og huld.

Oversættelser.

103. Ved Christiansborg Slots Indvielse

(oversat efter Fr. Rostgaards latinske Original).

To Rigers *Fader* selv og *Moder* seer mand stige
J straalet Opgang til en Nyt-aars Morgen-stund:
De gaae paa Slottet ind, hvis Pragt skal ene vige
Hin *Zions Sorgen-Fri* og Himlens *Fryden-Lund*.
En hellig Vielse paa denne tid forrettes:
Guds Altar søges først med Bønners heftig Lyd,
Hvornest ved Kongens Bord de Danske Herrer mettes
J sær af Kongens og hans *Dagmars* Liv og Dyd.
Det Guds, det Kongens Huus er stort, men kand ej
romme
De Ynsker, Himlen selv af Norden fyldes med:
Staae, Tempel og Pallats, til Verdens Fald skal
komme;
Men staae, ô Kronet Slegt, staae fast i ævig
FRed!

104. Aria,

oversat fra Tydsk.

Haab ikkuns, haab kuns, bekymrede Hierte!

Bange Tungsindighed föder kun Qval;

Endelig, endes dog engang din Smerte;

Du skal indtræde i frydefuld Sahl;

Nætternes Uroe föröges af Sorgen,

Endelig svinder den daglige Harm;

Endelig, endelig gryder den Morgen,

Der i Fornöy'lighed holder dig varm.

Roserne altid de Torne bedækker,

Haanden tit stikkes, naar man dem taer fat;

Faren, man forudseer, ofte forskrekker,

Vandrende derved i Tvivl bliver sat,

Hever sit Forsæt, sin Reyse at ende,

Ved sumpig Dahle og grusomme Field;

Naar man er ferdig paa Veyen at vende,

Haabet da byder: far fort! du gör vel.

Altsaa, mit Hierte, lad Sorrig og Kummer

Aldrig forhindre dig udi dit Haab!

Thi, naar om Natten du hviler og slummer,

Vogner du ofte med frydefuldt Raab.

Sée, det er Haabet, dig förer i Munde

Denne Fortröstning, at Timen er nær,

Himlen besluttet har, dig at forunde,

Fordi du haaber, alt hvad dig er kiert.

105. Det menneskelige Livs Løb,

oversat fra Svensk.

Mel. Födas, graata, die og lindas.

*Födes, Græde, Svöbes, Ammes,
 Vugges, Tumles, Bæres, Gaae,
 Tugtes og i Tvang annammes,
 Leege, Voxe, Tanker faae,
 Elske, Beile, Giftes, Mages,
 Lykke veltes need og op,
 Ældes, Svækkes, Døe, Begraves:
 Det er alt vort Levnets Lob.*

*Födes er vor første Smerte,
 Skiöndt vi selv det ei forstaae;
 Födsels Frugten er et Hierte,
 Fuldt af Synd og ond Attraae.
 Fyrsten födes som en Bonde:
 Begges baade Liv og Krop
 Af Naturen ere onde;
 Ondskab er vort Levnets Lob.*

*Græde er vor første Stemme,
 Först vi Verden faae at see;
 Förste Lyd, vi laer fornemme,
 Er et kleinligt Ak og Vee;
 Som vor Alder siden fremmes,
 Voxer Graaden for os op;
 Vi med Graad i Graven gjemmes:
 Graad er alt vort Levnets Lob.*

Svöbet er vor förste Klæde,
 Förste Statz og förste Bram;
 Svöb maa, skiöndt vi ere spæde,
 Skiule Nögenhedens Skam;
 Svöb det förste, Syöb det sidste:
 Svöb er förste Livets Haab;
 Sidst vi svöbes i vor Kiste,
 Saa er endt vort Levnets Lob.

Ammes er vor förste Pleie,
 Da, mens Gummen ei har Tand,
 Bringes maa med Bröst tilveie
 Det, os usle nære kan;
 Vel opammet maa man kalde
 Den saavel til Siel som Krop,
 Der faaer Plads blandt Guds Udvalde,
 Naar han ender Livets Lob.

Vugges er vor förste Vandring,
 Reise-Herberg, Skib og Havn;
 Da vi skifter til Forandring
 Vuggen med vor Moders Favn;
 Verden siden bliver Vugge,
 Graven Skiödet for vor Krop;
 Verdens Vugge, Gravens Skygge
 Skifter alt vort Levnets Lob.

Tumles er vor förste Skiæbne,
 Tumble-Pladsen Verdens Kreds,
 Hvor vi nödes os at væbne
 Med et altid Veltilfreds.

Fra vor Gang-Vogn vi paa Jorden
 Tumles stedse need og op,
 Indtil Baar paa Kirke-Gaarden
 Standser sidst vort Tumle Lob.

Bæres gör os först til Herre;
 Men, Ak usel Herre-Stand!
 Da vi os ei selv, desværre,
 Rædde eller styre kan;
 Bæres er og sidste Ære,
 Som, naar Aanden gives op,
 Vi af Mennesker begiære
 Efter Livets endte Lob.

Gaae er förste Tegn til Kræfter,
 Da vi slippe Favn og Arm,
 Og paa egen Fod derefter
 Maa gaae om blandt Sorg og Harm;
 Naar da Jorderigs Forandring
 Har udmattet Foed og Krop,
 Gaaer vi sidst al Verdens Vandring;
 Saa er endt vort Levnets Lob.

Tugtes, medens vi opaves,
 Er vor förste Ungdoms Tvang,
 Da for os maa Omsorg have,
 At vi ei gaae egen Gang;
 Verden vel os tugter siden: —
 Vel den Siel, som tugtes op
 Af Guds Aand i Naade-Tiden!
 Vel da endes Livets Lob.

Leege er det Værk og Væsen,
 Som vi udi Börne-Aar
 Frem for Arbeid, Læren, Læsen,
 Allerhelst og först attraaer;
 Döden tit i denne Alder
 Hæver heele Leegen op:
 Blomstret visner, — dermed falder
 Leeg og heele Livets Lob.

Voxe er den förste Stige,
 Hvorpaa Aarene gaae hen,
 Da vort Legeme tillige
 Gaaer som trinviis op paa den.
 Væxten standser strax derefter;
 Naar man lidt er klavret op,
 Krymper Kroppen, mister Kræfter,
 Döer og ender Livets Lob.

Tanker samle först begyndes,
 Naar vor Börne-Skoe er traad;
 Da man tit af Tanker skyndes
 Til at giöre Öiet vaad;
 Tunge Tanker tvinge, tære
 Tit den arme Siel og Krop,
 Til de Livet reent afskiære,
 Og giör kort vort Levnets Lob.

Elske, Beile, frie og ynde,
 Er vor Mandoms store Værk;
 Med det förste vi begynde
 Kiendelig at blive stærk.

Döden immer til os beiler,
 Og os beder holde Trop:
 Mangen Beiler tit kuldseiler
 Midt i Elskovs beste Lob.

Giftes, mages, parres, bindes,
 Er det Baand af Vigtighed,
 Under hvilket vi befindes
 Först at lægge Friehed ned.
 Viin og Vand tilsammenöses,
 Roeligheden offres op;
 Denne gyldne Lænke löses,
 Naar vi ende Livets Lob.

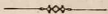
Lykke veltes op og under,
 Skifter jævnlig om vort Mod;
 Vi ophielpes mellemstunder,
 Stundom trædes under Foed.
 Ingen prise kan sin Gierning,
 För han haver holdet op,
 Eller rose Lykkens Tærning,
 För han ender Livets Lob.

Ældes og til Graven lakke
 Fölger paa det förrige;
 Aarene gaar ud for Bakke,
 Haaret blir som Uld og Snee;
 Vel er Alderdommen Ære,
 Dog man en graahærdet Top
 Hörer jævnlig en begiære
 Snart at ende Livets Lob.

Svækkes udi Krop og Arme,
 Röstes som et Löv paa Træe,
 Miste den naturlig' Varme,
 Skiælve udi Been og Knæe,
 Minder kraftig om det sidste,
 At vi snart skal løses op,
 Og ved Jorde-Blee og Kiste
 Ende dette Livets Lob.

Døe giör Ende paa vor Möie;
 Naar vi döe i Christi Troe,
 Döden skiuler for vort Öie
 Synd og Jorderigs Uroe.
 Söde Stilhed, Sövnens Broder,
 Du Guds Folkes Raab og Haab!
 Samle os til fælles Moder
 Fra vor Bane-Kamp og Lob!

Graves ned, i Mulden giemmes,
 Naar vort Levnets Lob er endt,
 Og af heele Verden glemmes,
 Sidst vi höilig med er tient.
 Lad nu Verden larme, bruse,
 Blande Alting i en Hob,
 Jeg er, der ei meer til Huuse,
 Men har endt mit Levnets Lob.

Digtene efter 1ste linies bogstavfølge.

	Side
Af Fire var ingen den anden uliig.	116
Af Tre er den eene den anden ey liig	116
Ach, hvi har jeg dog saalænge	22
Ach, hörer Himlens Ord.	27
Bedrövet Verdens Glæde	11
Begierlighed, saa böi dit Knæ	118
Bestandighed er rar	58
Da mangel har forvoldt, Clienten ey betaler	112
De Prophetiers lange Regning.	19
De viiser, som man seer, Enhver et naadigt Öye	110
Den kiedsom Vinter gik sin Gang.	67
Din Qvindes Skiærs-Ild var dit Helved alle Dage	122
Du deylig Rosen-Knop	64
Du lille Ande-Noer	115
Eya, hvi tripper du saa fast.	73
Eya, hvor Synden trykker.	29
En fremmed Medicus, i Konsten fix og övet	123
En Röver og til Paradiis	15
Endog til Brudeseng er Middel-Veien sikker	103
Er Daasen ikke rar og Net	126
Er mit Hiem end ey saa nær	50
Er nogen, jeg er glæderig.	80
Et varigt Vel er dog engang at finde	31
Forhadte Navn af Toldforpagter	106
Födes, Græde, Svöbes, Ammes	132
För din hellig Lyst blev syndig.	8
Gak bort, Nord-Vest.	124
Gak Læser, og betragt din egen Död og Grav	127
Gid den faae Skam, der slaar i Dag	79
Giv Sag og Sögsmaal, naar du vil.	32
Græm dig aldrig, thi det svier	114
Her bragte Tiden en Pocal	118

	Side
Her er jo Fred	123
Her findes Hierter nok, her findes ti for eet	117
Her glæde sig, hvad der kan glædes	91
Her holdes Vare fal paa gammel ærlig Viis	124
Her skiuler Muld og Nat en Konges Værdig Datter	95
Her slaaer ieg ald min Sorg reent hen i Veyr og Vind	7
Her sover da dit Stöv udi sin Jorde-Blee	99
Herop vor Glædskabs danske Flag	88
Hin Samson slog paa Land en Löve, som var bister	119
Hierte Ven! vi ere Lige	72
Hvad regner Naturens Ransagere op	7
Hvad render I Verdens Olympiske Gecke	49
Hvad vindes ved Verdens vidtløftige Hav	40
Hver Time er forgyldt, og Viiseren tillige	113
Haab ikkuns, haab kuns, bekymrede Hierte	131
Höye Gud! vor Fald desværre	10
I Dyder bandt min Siæl	125
I hvad min Talsmand leed	13
Jeg er et Hoved uden Krop	127
Jeg er fornöyet med min Gud	38
Jeg har kun Dyden kiær	52
Jeg laver tynd Caffé	85
Jeg lever jævnt fornöyet	54
Jeg lever vel tilfreds	75
Jeg seer dit Konstværk, store Gud	39
Jesu Kors kand eene blive	26
Kan Törstens Brand fortörre den	18
Kongen opnaae Sneehviid Alder	87
Lad Krig fornöye Potentater	83
Lyksalig endte dog min Frelser sine Dage	20
Mand har for nyelig hört Canoners huule Torden	95
Mand, Mand, Mand	126
Medgangs Ven har lært at smiile	51
Min eene kiære	71
Min Kone findes her nedlagt til Jord og Muld	128
Nu er jeg befriet fra Kierligheds Pagt	74
Nærværende Anthon og Anna hans Brud	119

	Side
O du dybe Fald og Vaade	21
O høye Raab, hvis lige aldrig hörtes	16
O min Siæl, du gaaer og vanker	46
O rige Nöisomhed	122
O Tvillingrigets Födselsdag	90
Op af Synden	25
Oprigtig Herrens Frygt foruden Svig og Sminke	128
Oprigtighed, min Fryd	57
Paa denne Steen de Naune staa	127
Bare Printz! to Kongers Glæde	87
Reen Handel og Vandel florere i Landet	113
See, Skiönhed er en Skat	62
Seer det end for dig dunkelt ud	38
Seer jeg Naadens Frelsermand	37
Skal Dahlens Lillie af Foragt	66
Skal Skaalen tömmes ret	121
Som en Nöisom ieg foragter	55
Spring Hierte, spring forbi de Döre	60
Saa er vort Liv som høe, vor Glæde lig en Skygge	129
Saa sortnes vort Levnets den bliideste Dag	42
Saa stiger dyb Forstand til norske Klippers Toppe	120
Tjen ærlig, vel og tro	124
To Rigers Fader selv og Moder seer man stige	130
Trofasthed er den Dyd, jeg søger	59
Uforsagt, hvordan min Lykke	43
Uskyldig Tidsfordriv jeg har	76
Var Jesus end paa Korset bragt	14
Ved Vinen den klare	114
Vel dig, din Sag er god	34
Vel födt er vel en Tröst	125
Vel an, endskiönt jeg skal	24
Verden er et Flyve-Sand	117
Vi har alle den samme Tro	119
Vor Neupergs Bryst	115
Vor store Falsters Liv fandt just i Död sin Vinding	100
Vore Dage löbe fage	44

ANMÆRKNINGER.

For tyvesyv år siden afsluttede jeg 3die udg. af „Ambrosius Stubs samlede Digte.“ Tre år senere udgav adjunkt **J. Kinch** „Bidrag til Ambrosius Stubs samlede Digte efter nye Kilder.“ Der var i disse „bidrag“ åtte hidtil utrykte digte samt adskillige nye læsemåder til tolv gamle digte. Med hr. Kinchs tilladelse har jeg da, så godt jeg kunde, nyttet disse „bidrag“ til 4de og nærværende 5te udg. Af de åtte digte har jeg optaget de syv (her nr. 63, 68, 85, 94, 95, 96 og 97); det åttende (de fire linier nederst på Kinchs side 24) har jeg ikke medtaget, da jeg mente, at det kunde være nok, at det var trykt én gang. Tildels af samme grund har jeg i nærværende udgave udeladt de fire smådigte, som i 3die udg. vare nr. 82, 84, 85 og 90. Derimod har jeg kunnet meddele et hidtil utrykt lille digt (nr. 61). — End videre har jeg fra professor **C. Paludan-Müller** modtaget enkelte sindrige „bemærkninger“, i det følgende mærkede med **P.-M.** ligesom Kinchs bemærkninger med **J. K.** Hvor kærkomne Kinchs og Paludan-Müllers rettelser og bemærkninger måtte være mig, behøver jeg ikke at fremhæve for dem, der vide, med hvor utrolig en skødesløshed de ældre udgaver af Stubs digte vare besørgede. Der står meget tilbage at ændre endnu, men ethvert bidrag til at rette det vrangt og bringe mening i det meningsløse er tak værd. — Hvor meningen var aldeles utvivlsom, har jeg selv tilladt mig enkelte små rettelser for at fræmme forståeligheden. — Jeg skal her ikke gentage de mange og udførlige anmærkninger til 3die udg., men kun dvæle ved enkelte digte.

Nr. 47. Min rettelse af 1ste vers, linie 1 og 2, tilfredsstillende ingenlunde mig selv. Jeg har nu optaget en af **P.-M.** foreslået læsemåde, der dog heller ikke ret tilfredsstillende mig. Han siger: „Situationen er denne: En fornem og rig Person, f. Ex. en Skole- eller Studenterkammerat, paatrænger den fattige Plebeier Ambrosius sit varmeste Venskab og giver de høitideligste Forsikringer om, at al Forskjel i Stand og Vilkaar er udslettet ved et evigt Venskab. Ambrosius svarer nu i sin Overlegenhed temmelig afværgende: ja godt nok med denne Lighed i Kraft af bemeldte Venskab; men det kommer an paa, om den vil staa sin Prøve, naar Armod og Sygdom falder over mig, saa jeg trænger til reel Hjælp. Dog, gid vort Venskab aldrig maa stedes i denne Prøve! — Det er en aldeles beslægtet Tanke, men med en bitter Bismag, der er udtrykt i nr. 34: „Medgangs

Ven har lært at smile.“ — Hvis P.-M.s gætning skulde være rigtig, må min gætning (3die udg. s. LVI) være urigtig.

Nr. 54. „Denne Arie“ — siger P.-M. — „er vist Oversættelse eller Omarbejdelse af en tysk Studentervise, hvoraf jeg nu kun mindes Omkvædet:

Des Abends spät, des Morgens früh
Trink ich mein Glas Chrambambuli.“

Men hr. **Oscar Arlaud** „har efterseet den omtalte tyske Studentervise og fundet, at der ikke er anden Lighed mellem den og Stub's Sang, end at Ordet Crambambuli findes i dem begge.“

Nr. 57. Den efter **J. K.'s** „bidrag“ optagne, utvivlsomt rigtige, Overskrift (i hvilken jeg dog har rettet ordet „fødsel“ til [Sygdom?], i overensstemmelse med den af Kinch givne opfattelse) viser, at min gætning i 3die udg. om digtets alder er urigtig. Det må utvivlsomt være skrevet, da det rygtedes, at Frederik den femtes førstefødte søn, Kristian (født 7. juli 1745, død 3. juni 1747), var syg.

Nr. 61. Dette digt, hidtil utrykt, er en nøjagtig gengivelse af en åbenbart samtidig håndskrift, der i sin tid blev lånt mig af kaptejn **E. E. P. Nielsen** ved 7de batallion (i Nyborg). Kun er i 2den linie fejlskriften „Vandhelds“ rettet til „Vanhelds“. I håndskriften, der ikke er Stubs ulig, står der udtrykkelig, at digtet er „Componeret paa Waldemar-Slott, paa Thorsinge, af Ambrosio Stub.“

Nr. 62. Findes med enkelte afvigelser i det kinchske håndskrift. „Den væsentligste Afvigelse er en, hvori det stemmer med Udgaven af 1780, nemlig den, at de fire sidste Linier mangle. De ere et Slags Efterskrift, som egentlig ikke hører med til Digtet, og som det derfor er rimeligt, at Stub kun har tilføjet paa det indsendte Exemplar.“ **J. K.** — De randtitler, som jeg i 3die udg. havde tilføjet efter Stubs egen håndskrift i gehejmearkivet, har jeg her udeladt som aldeles betydningsløse.

Nr. 63. „Jens Andersen Mahler, Borger i Ribe, der døde i Jan. 1755, skjænkede ved Testamente af 1749 til hver af Byens Kirker 1000 Rd., — til fattige Senge-Liggende, som enten Intet eller Lidet nyde af Byens almindelige Fattigkasse, 500 Rd., — til Byens Skoleholdere samt til Bøger med Videre for de fattigste Børn 500 Rd., — til den latinske Skole 500 Rd., — til Enker af gejstlige Betjenter- og Kjøbmands-Stand, der føre et kristeligt Levnet 500 Rd., hvis Renter uddeles ved Lodtrækning. Desuden skulde hans Klæder og Linned uddeles til skikkelige unge Personer.“ **J. K.**

Nr. 64. Det kritiserede digt stod i „Kjøbenhavnske Danske Post-Tidender“ for 24. novb. 1752, Stubs „kritik“ (så vidt jeg ved, det eneste af hans digte, som blev trykt i hans levetid) stod sammesteds d. 11. desb. 1752. — De tre lærde mænd, hvis tab

omtales i det digt, der blev genstand for kritikken. vare: lektor Peder Terpager († 1738), biskop Matias Anchersen († 1741) og rektor Kristian Falster († 1752).

Nr. 69. Den nye overskrift er foreslået af P.-M.

Nr. 72. Om dette Digts overskrift og indhold se J. K., som godtgør, at digtet ikke, som Stubs søn mente, kan være blevet til, da Brudgommen „kiørte forbi et vist lystigt Selskab med sin Brud,“ men må være „fremsagt ved Brylluppet, da Brudens Skaal skulde drikkes.“

Nr. 74. Findes i en lidt anden Form hos J. K.; og i en tredie, men vistnok uægte (udvidet og udvandet), findes det i „Loll.-Falst.s Stifts-Tid.“ (nr. 254 for 1857), som dog ikke kender forfatteren. Det lyder her således: „Du lille Andenoer, Hvi døde Du saa snart? Hvis Du var bleven stor Og voxet i en Fart, Du vilde bleven her — Saa menes af Enhver — Til noget rigtigt Rart; Kun jeg har mine egne Tanker; Saa hør da, hvad der vanker: Ei Lykken Dig det Allermindste loved', Saasom de føies kun, der fødes uden Hoved.“

Nr. 75—76. „Den sidste Linie i Nr. 76, som [Barfod] erklærer for uforstaaelig, kaster netop et skarpt Lys over disse to Impromptuer. Linien kan ikke forstaaes anderledes end: der nu er 61 Aar gammel. Men saa er det ikke Tiggerbrev og Tiggertak af Ambrosius i eget Navn, saaledes som [Barfod] antager; thi Ambrosius Stub blev aldrig 61 Aar. Uden Tvivl er Situationen denne: de fornemme Herrer sidde i gemyttel Pasiar; blandt andet falder der alskens Skjemt over Talemaaden: han har det i Ryggen. En gammel Tjener, der har været længe nok i Gaarde til at turde more sig over Herrens Vittigheder, kommer ud fra Opvartningen og fortæller Ambrosius, hvad han har hørt: denne skriver da paa staaende Fod Nr. 75, som Tjeneren gaaer ind med og dermed morer Herrerne saa meget, at de give ham hver en Dukat. Da han kommer glad ud med Pengene, fortsætter Ambrosius Spøgen med Nr. 76. Ambrosius maa tænkes at opholde sig paa Herregaarden, ikke egentlig som en indbuden Gæst, — saa havde han vel selv været med i Storstuen, men i et eller andet Hverv. Saaledes kan den ubjemlede Tiggerhistorie gaae ud af Digterens Biografi.“ P.-M. — Denne gisning har vistnok ikke lidt for sig, og vi slippe da for at se Stub som tigger i eget navn.

Nr. 79. Den pokal i form af en pære, som omtales i dette og det næste digt, „maa have været et Stykke Arvegods, der fulgte med Gaarden Søholm.“ J. K.

Nr. 85. „En Oberstløjtnant Leth var paa Stubs Tid ansat ved Garnisonen i Ribe.“ J. K.

Nr. 93. I „Historisk Tidsskrift, Fjerde Række, Sjette Bind“ („Litteratur og Kritik“, s. 60—61), kan biblioteksassistent **C. F. Bricka** „ikke lade være at gjøre opmærksom paa følgende Linier fra 1633:

Wolgeboren ist Ehr, Wol er Zogen ist noch Viel mehr,
Wolgelehet ist frewdt, Wolgestorben ist seligkeit.“

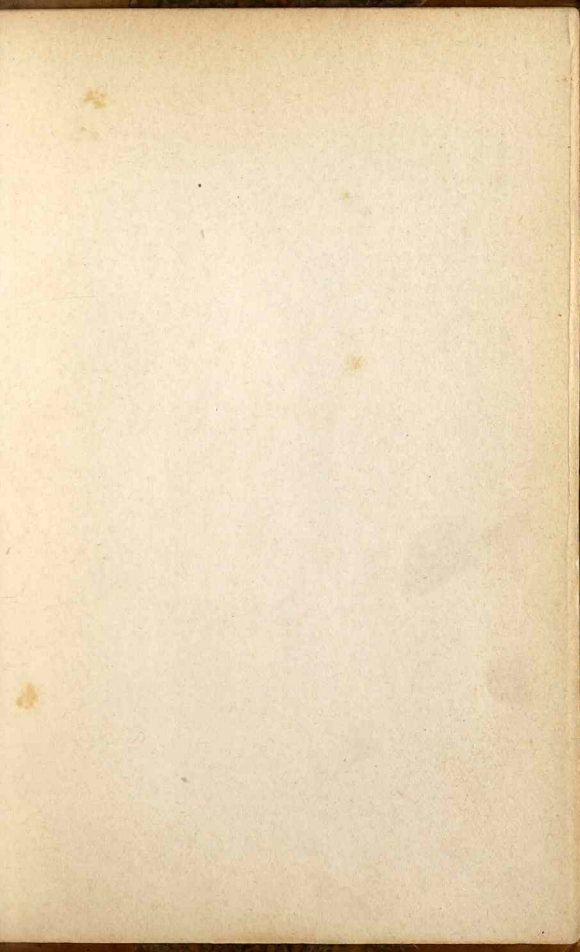
Og han tilføjer: „Mulig ere [disse linier] ældre endnu, men i hvert Tilfælde viser det sig, at Ambrosius Stub ikke kan være Forfatter til det bekjendte, nu under hans Navn gaaende Impromptu, der ligefrem er en Oversættelse af hine Linier.“ — „Ligefrem en oversættelse“? — Nej ingenlunde! En efterligning da? Kan være, men heller ikke dette er på nogen måde sikkert. Tanken er slet ikke så ejendommelig, at den jo godt kunde falde Stub ind, uden at han havde ringeste kendskab til hint tyske stambogsvers fra 1633. — Som jeg sagde i 3die udg., „synes en meningsforstyrrende hukommelsesfejl at være indløben i de fire sidste linier.“ **P.-M.** mener dog, at de „indeholde neppe nogen Trykfeil; der er en god Mening i dem, nemlig: men den, der gav den Første først, der udførte den Førstes Rolle, han tog og besad den hele Verden, — naturligvis: den første Velfødte var jo ene om den. Det er jo rigtignok, som Solon sagde, det største, at være vel i sin Grav; men jeg gad dog nok med den første Velfødte været Herre over al Verdens Herlighed! Der er heri et skjelsk, halv vemodig Suk efter Jordens gode Ting, der stemmer ret godt med Tonen i Stubs mindre Digte.“ — Jeg må tilstå, at, i hvor sindrig jeg end finder denne tolkning, kan jeg dog ikke føle mig fuldt overtydet om dens sandhed.

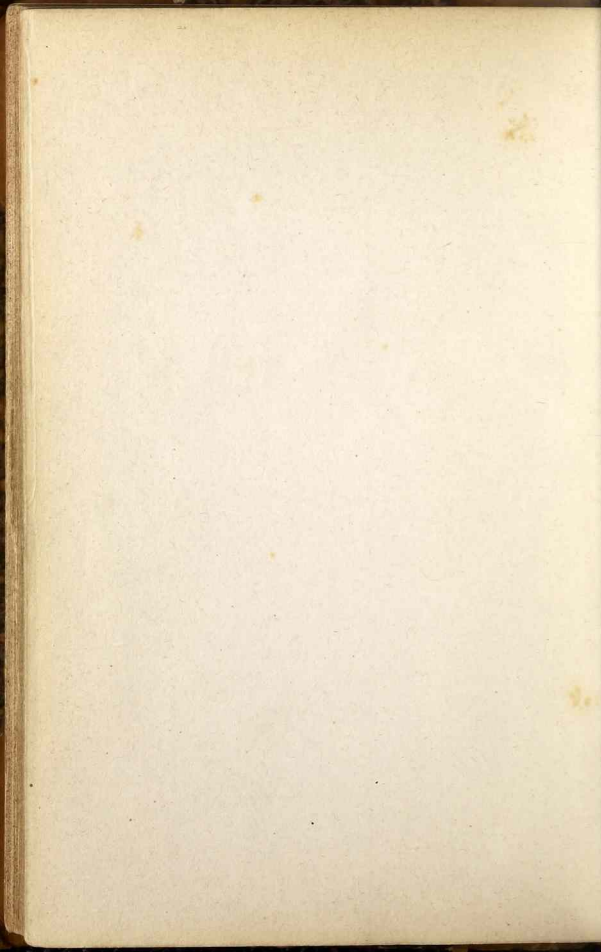
Nr. 94. „Jeg har Ingen kunnet finde, som jeg kunde antage betegnedes ved disse Bogstaver“ [o: f — — — g — — — i 11te linie]. **J. K.**

Nr. 96. „Synes at være digtet i Anledning af en Forbindelse mellem en simpel Person („Dreng“) og en forhen hovmodig, fattig Dame, med hvem fire Andre tidligere havde hævet Forbindelsen.“ **J. K.**

Nr. 97. „Tanken ligner den i Digtet om Ællingen med de to Hoveder“ [o: nr. 74]. **J. K.**

Nr. 98—102. Sandsynligheden for, at disse fem smådigte ere af Stub, mener jeg at have givet i 3die udg. — Nr. 98 er over Stubs ældste broder, nr. 99 over dennes svigerforældre, nr. 100 over Stubs svåger og ven, præsten Schyth i Værninge, nr. 101 over kaptejn Cramohns 1ste Kone (hans 2den Kone var Geronemie Henriette de la Mare; se nr. 72) og nr. 102 over Fred. Rostgaards Datter, der var gift med stiftamtmand Stockfleth (s. nr. 79, 80 og 84).

802-600

92-69

3-109783

3-145-107

